

Lord Luster

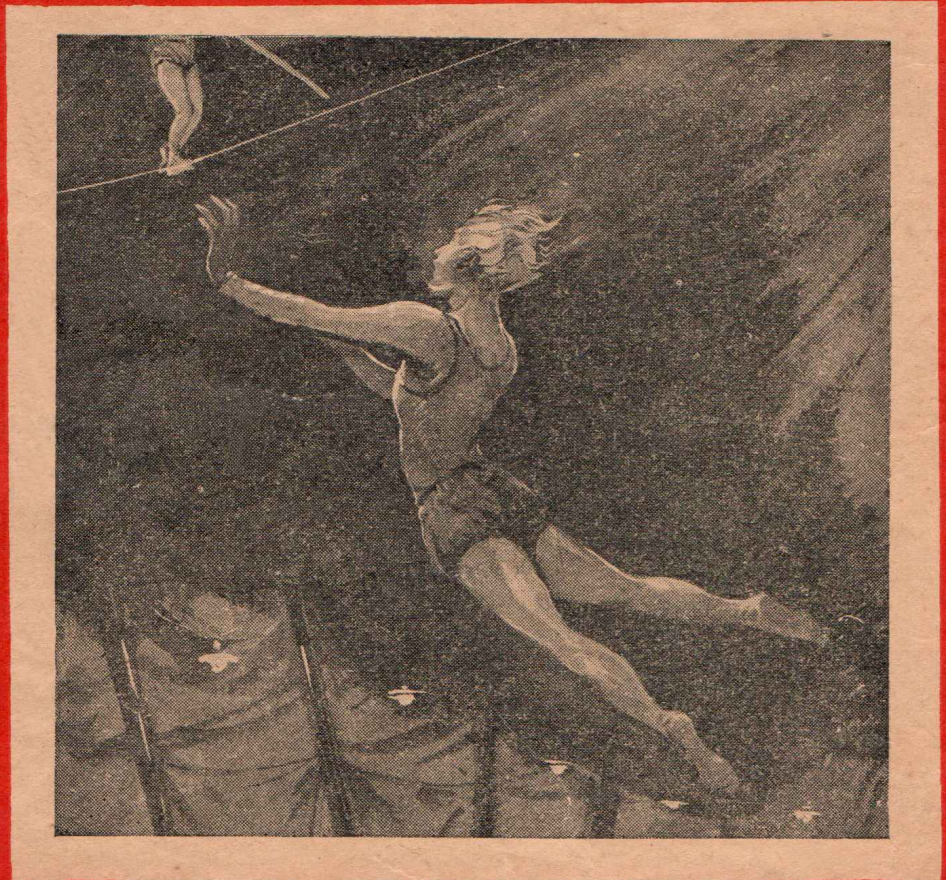
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

EEN MISLUKTE INBRAAK

N° 2586

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een mislukte inbraak

HOOFDSTUK I

EEN GESPREK OVER GELDZAKEN

Heerlijk was de zon die ochtend boven de oosterkim verschenen. Reeds spoedig was de dagvorstin in al haar glorie hoger en hoger geklommen en had slechts weinig moeite gehad de nevelslierten, welke de straten van de hoofdstad van het Britse rijk vulden, te verdrijven. Het belofde een schitterende zomerdag te worden.

Met zulk weer is het vroeg dag in de woningen der Londenaars.

Het gebeurt betrekkelijk slechts zelden, dat zij hun woningen omkoesterd voelen door zonnestralen, zodat een dag, waarop dit wel gebeurt, moet gevierd worden, door er zo lang mogelijk van te genieten.

Zo was het ook gegaan met de bewoners van een herenhuis in de Cromwellstreet, die eveneens vroeg waren opgestaan, om van de mooie ochtend te genieten.

Het huis stond in een grote tuin, welke aan het Regentpark grensde, zodat men vanuit de vensters, welke daarop

uitzagen, zover het oog reikte in groen en bloemen keek.

Het was dus geen wonder, dat men de bewoners van het huis op die zomerochtend voor de vensters zag zitten. Het waren twee heren, die in lichte, luchtige huissjasjes gekleed, met een sigaret in de mond, de ontwakende natuur hadden gadegeslagen.

Uit een en ander valt af te leiden, dat de bewoner met zorg deze woning tot zijn verblijf had uitgekozen, daar hij niet alleen in de zomer zich de illusie kan scheppen, dat hij buiten is, maar zich tevens binnen enkele minuten te midden van de stad kan bewegen.

Uit het huis zelf en de stoffering daarvan viel onmiddellijk op te maken, dat de bewoner ruim met aardse goederen moest zijn gezegend.

Het huis is het eigendom van Lord William Aberdeen, die het winter en zomer bewoont. Dit laatste is misschien een weinig euphemistisch uitgedrukt, want er gaan weken, soms maanden om,

dat de bewoner niet thuis is.

Hij bevindt zich dan op een zijner landgoederen in Kent of Yorkshire, ofschoon het ook weleens voorkomt, dat men hem daar tevergeefs zou zoeken, daar hij dan op reis is.

Misschien vraagt men zich af wat diens bezigheden zijn ofwel dat hij zo rijk is, dat hij zich al die luxe kan veroorloven, zonder te werken.

Het antwoord op een dergelijke vraag is niet gemakkelijk te geven. Lord Aberdeen heeft namelijk in zijn huis een kamer, waar hij zich het meest bevindt en die ingericht is als bibliotheek, werkkamer, studeervertrek, zoals men het noemen wil.

Ook thans bevindt hij zich daar, in gezelschap van de tweede heer, die zoëven voor het venster heeft gestaan. Beiden voeren een gesprek waaruit het misschien mogelijk is wat naders over de werkzaamheden van Lord Aberdeen te weten te komen.

— Charles, zei de heer des huizes, een slank knap man met zwart haar, dat een weinig aan de slapen begint te grijzen, Charles, het is hier mooi, hè? Het enige, dat ik jammer vind, is dat wij hier in Londen zo zelden van zulke dagen kunnen profiteren.

— Volkomen juist, luidt het antwoord, dat door de ander wordt gegeven, een betrekkelijk nog jonge man, die wel bijna een hoofd kleiner is en blond haar heeft, zodat hij een groot contrast met eerstgenoemde oplevert; volkomen juist, maar daar is nu eenmaal niets aan te doen. Het heeft vele voordelen in Londen te wonen, maar ook vele nadelen. Ik vind we moesten er onze gewoonte van maken des zomers naar buiten te gaan, niet voor een paar dagen of een week, maar een heel seizoen. We zijn gauw genoeg terug, als dat nodig mocht zijn.

De ander antwoordt hierop niet direct. Dromerig blijft hij een poos voor zich uitstaren, maar dan draait hij zich plotseling om, gaat naar binnen, neemt een krant van een tafeltje, slaat het blad open, zoekt even in de kolommen van de derde pagina en geeft het blad dan aan zijn metgezel, met de vinger wijzend naar een zeker bericht.

De blonde jongeman, Charles Brand, neemt het blad aan en kijkt de heer des huizes aan, alsof hij zeggen wil:

— Wat heeft dat nu met mijn voorstel te maken?

— Lees dat eens Charles, dan zal ik je zeggen, wat ik bedoel.

Het bericht in kwestie schijnt niet lang te zijn, want na enkele ogenblikken wordt het blad weer op het tafeltje gelegd en zegt de blonde jongeman op ietwat ironische toon:

— Ik zou zeggen, dat slaat er zowat op als een tang op een varken. Ik sprak over het 's zomers buiten wonen en jij laat me een bericht lezen over een hotel-diefstal in Oostende. Ik zie het verband niet.

De heer des huizes begint nu te lachen, waarbij zijn hagelwitte tanden van tussen zijn dunne lippen te voorschijn komen en zegt met een ondeugende flikkering in zijn grijze ogen, die daardoor een diepe, blauwe metaalglans aannemen:

— Dat het verband je ontgaat kan ik me voorstellen. Ik liet het je lezen om je oordeel te vernemen hoe je het zou vinden, om eens een maandje in deze Belgische badplaats te gaan doorbrengen. Wij zijn zo wat in alle Engelse badplaatsen geweest en ik vind ze, om je de waarheid te zeggen, een beetje vervelend worden en als we nu naar België gaan, dan kunnen we misschien het aangename met het nuttige verbinden.

— Dat laatste zeg je natuurlijk met het oog op die hotel-diefstallen, niet waar? vraagt zijn metgezel met een geheimzinnig glimlachje.

— Precies, Charles, luidt het antwoord. Ik moet eens zien wat daar aan de hand is. Misschien valt er een vorkje mee te pikken, of, wellicht moet ik tussenbeide komen. We zullen zien. Is de reisgids hier?

De twee heren verdiepen zich nu in het lijvige boek, waarin alle binnen- en buitenlandse spoorweg- en bootverbindingen staan.

— Er gaat vanavond een boot, die morgenochtend al in Oostende is, dus die lijkt me wel geschikt, zei de heer des huizes; die moesten we maar ne-

men, dan kan ik vanmiddag voor een reiscredietbrief... halo, wacht even, zo valt hij zich zelf in de rede, over geld gesproken, hoeveel staat er nog op ons deposito?

De jongeman opent een kasboek, dat op zijn lessenaar ligt, telt de cijfers aan de ene kant van het blad en vervolgens aan de andere kant van het blad, trekt de uitkomsten van elkaar af en zegt dan:

— Verslik je niet, Edward, niet meer dan de som van veertien pond en zes shilling.

— Zo... zo... zegt de heer des huizes, dat is niet te veel. Waarom heb je me niet eer gewaarschuwd?

— Dat komt Edward, omdat ik mijn kasboek van de week nog niet heb opgemaakt. We hebben de laatste dagen enorm veel uitgegeven. Luister eens: In de eerste plaats een bedrag van tien-duizend pond aan het hospitaal voor arme kinderen in Woolwich, je weet wel, waarvoor een der dames-regenten met tranen in haar ogen kwam vragen. Vervolgens onze jaarlijkse bijdragen aan het Tehuis voor invalide soldaten en kinderen. Daarmee is ook vijftienduizend pond sterling heen gegaan. Ten slotte heb je verleden week nog een belangrijk bedrag opgenomen...

— Ja, valt de heer des huizes daarop in, dat weet ik, één keer twee duizend en één keer vijftien honderd pond. Ik moest naar Edinburgh en heb toen met een mijn belofte ingelost voor het Children Hospital Fund, terwijl de rest heeft gediend voor een paar mensen, die in moeilijke omstandigheden waren geraakt.

— Dat klopt, zegt de ander, maar met dat al is onze kas zo goed als leeg en is de bodem van 's lands schatkist, als ik me zo mag uitdrukken, heel duidelijk te zien.

— Laat eens zien, hoe kunnen we dat tekort aanvullen? Over contant geld hier in het land beschik ik op het ogenblik niet. Als ik het moet gaan halen van een van mijn schatkamerellanden ben ik daarmee veertien dagen kwijt en dan is de zomer voorbij. Dus dat gaat ook niet. Er is niets anders

op zitten, dan dat ik mijn kas op de gewone wijze ga aanvullen, dunk je ook niet Charles?

— Als ik niet dacht, dat het daar op uit zou draaien, zegt Brand.

— Wat wil je dan, amice? hernam de ander. Weet jij er iets beters op? Laat dan maar horen. We moeten toch geld hebben.

Brand antwoordde niet, maar bleef in gedachten verzonken zitten.

— Geef me de laatste lijst eens even aan, Charles, wil je.

— Dat is vergeefse moeite, Edward, luidde het antwoord, je weet toch even goed als ik, dat we daar onlangs ook reeds naar hebben gekeken en dat er niets meer te halen viel en dat er na die tijd geen nieuwe aanvullingen hebben plaats gehad.

— Ja, da's waar, beaamde de heer des huizes, wat nu?

Er heerste enige ogenblikken stilte in het vertrek, maar dan springt Edward op en roept glimlachend uit:

— Halo, Charles, ik heb het.

— Laten we dan maar zeggen: Adieu reis naar Oostende, zegt de ander.

— Wel neen, klinkt het daarop uit de mond van de ander, waarom? Volstrekt niet. Het is juist om aan geld voor die reis te komen, dat ik hieraan gedacht. Alleen kan het zijn, dat het een paar dagen later wordt. Vooruit laten we het maar meteen even afmaken. Wil je even schrijven, dan zal ik je een briefje dieteren?

De blonde, jongeman gaat nu naar een lessenaar, drukt op een knop, waarna het schrijfblad zich opent en door een handig mechanisme een schrijfmachine te voorschijn komt. Zodra hij daar een vel papier met carbonpapier en doorslagvel heeft in geschoven, begint de ander te dieteren:

Zeet geachte Heer Piek,

Gevolg gevend aan een uitnodiging van de hertog van Norfolk, bevind ik mij op mijn doorreis in Londen. Ik zou u gaarne willen spreken en verzoek u daarom, u hedenavond te begeven naar Hotel Lissabon, Windsorstreet, en daar de portier naar

mijn kamer te vragen.

Het zou mij een genoegen zijn, u hedenavond zeven uur als mijn gast te mogen ontvangen. Ik heb waarschijnlijk een zeer aangename verrassing voor u.

Met vriendelijke groeten, uw

GRAF VON LEUTOMIS

Toen de brief gereed was, werd deze in een fraaie, met blauw zijdepapier gevoerde enveloppe gestoken en geadresseerd:

J.J. PIEK Esq.

Hofleverancier van Z.M. de koning van Engeland

LONDEN

Regentstreet 107.

Toen dit geschied was en de enveloppe, van adres en postzegel voorzien, op de schrijftafel lag, werd een bediende gebeld en nadat deze verschenen en ook weer verdwenen was om de brief onmiddellijk te posten, vroeg Brand:

— Wat is dat voor iemand, die Mr Piek? Nooit van gehoord.

— Dat zal ik je vertellen, Charles, luidde het antwoord, luister.

De twee heren schoven hun clubfauteuils bij het rooktafeltje, staken elk een sigaret op en waren weldra in een geanimeerd gesprek gewikkeld.

Alvorens dit gesprek weer te geven, moet wat naders omtrent de twee heren worden gezegd, daar dit uit het tot dusverre gevoerde gesprek niet viel af te leiden.

De heer des huizes is, naar uit het naambord op de gevel van het huis bij de straatdeur valt af te leiden, niemand anders dan Lord William Aberdeen en de blonde jongeman is zijn secretaris Charles Brand.

Behalve de brieven schrijven, welke Lord Aberdeen, die in de loop der jaren zijn vriend is geworden, dicteert, heeft hij ook nog tot taak het bijhouden van een uitgebreid personen- en zakenregister, dat Lord Aberdeen bij zijn werk van zeer veel nut is.

Dat register bestaat uit een naar al-

fabetische volgorde gerangschikte lijst, waarin over allerlei zaken, maar vooral over personen verschillende gegevens zijn te vinden. Voornamelijk is daarbij het doel voor ogen gehouden de stand van diens financiën en zijn moraliteit.

Blijkt uit die gegevens, dat de betreffende persoon gierig of vasthoudend van aard is, dat zijn beurs steeds gesloten blijft wanneer aanvragen tot hem worden gericht van mensen en instellingen, die op de openbare liefdadigheid zijn aangewezen en alleen geopend wordt om nog meer geld op te nemen, dat hem toevloeit uit zijn zaken, die dikwijls gedreven worden ten koste van het zweet en bloed van zijn evenmensen, nu, dan kan zulk een persoon er op rekenen een bezoek te ontvangen van Lord Aberdeen, die daarvoor al een heel eigenaardige tijd uitkiest. Gewoonlijk is dat omstreeks middernacht en bij voorkeur dan, wanneer de betreffende persoon niet thuis is.

Die afwezigheid van de persoon waar het om gaat, hindert de bezoeker volstrekt niet, integendeel, het is iets, dat hij gaarne heeft, want gedurende zijn bezoek spreekt hij dan alleen met de brandkast, die bij zo'n gesprek gewoonlijk niet veel heeft in te brengen, maar die er mee eindigt de deuren te ontsluiten, opdat de bezoeker er zoveel uit kan nemen, als deze nodig oordeelt.

Deze bezoeken worden streng incognito afgelegd, hetgeen zeggen wil, dat de naam William Aberdeen bij dergelijke gelegenheden wordt afgelegd en een andere naam gekozen, een naam, die wijd en zijd bekend is en... een rilling van schrik en ontsteltenis weet te verwekken bij hen, die reden hebben om hem te vrezen.

Die naam luidt: John Raffles oftewel: Lord Edward Lister.

Als zodanig is Lord Aberdeen totaal onbekend, en ook kan niemand zich er op verheffen Raffles alias Lord Lister ooit te hebben gezien. Ten minste de politie niet, door wie hij reeds jaren lang met ijver wordt gezocht.

Uit hoofde van dit feit heeft hij de bijnaam gekregen van de Grote Onbekende.

De enigen, die met dit dubbel leven van Raffles bekend zijn, zijn Charles Brand, zijn secretaris en trouwe kameraad bij al zijn avonturen, benevens James Henderson, zijn chauffeur, die voor het besturen en schoon houden zorgt van de automobielen, die Lord Lister in zijn garage naast het tuinhuis heeft staan.

Met dit alles voor ogen zal het gesprek, dat de twee heren hebben gevoerd duidelijker geworden zijn.

In het kort kwam het hierop neer, dat de financiën van de gentleman-inbreker voor het ogenblik uitgeput zijn, dat hij voor een reis naar Oostende dringend geld nodig heeft en dat hij van plan was zich dat te verschaffen op zijn gewone manier en wel door het plunderen van de Zeer geachte Heer Piek, aan wie zoëven de brief is gedictéerd.

Daar Lord Aberdeen, alias John Raffles, alias Lord Lister nooit iemand besteeft, die zich door hard en vlijtig werken een bescheiden fortuin heeft verzameld, maar zijn oog alleen valt op lieden, die zeer vermogend zijn en niet gezind om ooit iets van hun rijkdommen aan hun behoeftige medemensen af te staan, is het begrijpelijk, dat genoemde heer Piek in niet al te beste reuk bij Raffles staat, welk denkbeeld aan kracht wint, als het gesprek, dat hij op het ogenblik met zijn vriend voert, wordt gehoord.

— Ik zal je vertellen hoe ik aan die vent gekomen ben, begint hij zijn verhaal.

Die man is biscuitfabrikant, ziet er nu precies zelf uit als een biscuit en heeft evenveel verstand van een dergelijk gebak als jij of ik. Ook deze eigenschap heeft hij met de biscuits gemeen, dat hij zich dolgraag laat decoreren. Hij houdt van lintjes.

Ik heb hem in Nice leren kennen en stelde mij aan hem voor als graaf Von Leutomis, kamerheer van Koning Alexander van Barbarije.

Nauwelijks had de man mijn naam gehoord, of hij vroeg mij op vertrouwelijke toon of de ridderorden van dat land moeilijk te krijgen waren.

Ik snapte direct waar hij heen wil-

de. In sommige landen en helaas behoort Barbarije daar ook toe, wordt een levendige handel gedreven in ridderorden en andere onderscheidingen. Het is zuiverste speculatie op de menselijke ijdelheid en er worden maar al te vaak reusachtige sommen voor besteed. Ik begreep dat ik daarmee mijn voordeel zou kunnen doen en maakte hem duidelijk, dat bij ons voor geld alles te krijgen was.

Natuurlijk mits men de goede bronnen kent. Als een dergelijke bron heb ik mij bij hem aanbevolen.

Hij vroeg mij toen naar de prijs en ik was reeds van plan, hem een Olifantsorde aan te smeren, toen er iets tussenbeide kwam, waardoor hij van een ridderorde en ik van zijn geld verstoken ben gebleven.

Nu moet hij aan een Olifantsorde geloven.

Het spreekt van zelf, dat de vervulling van zijn verlangen hem rust noch duur laat en daar heb ik op gerekend bij het zenden van deze brief. Wanneer hij toehapt en dat doet hij zeker, dan heb ik gauw mijn reis naar Oostende bij elkaar.

— Dat begrijp ik, antwoordde Brand, maar wat ben je dan van plan te doen? Je zult hem toch zo iets als een ridderorde moeten geven.

— Natuurlijk Charles, dat spreekt van zelf, hernam Raffles, ik zal zo'n mooi lintje gaan kopen en hem zeggen, dat de oorkonde, die er bij behoort, later wordt nagezonden. Die vent slikt alles. Ik ga straks naar de city om dat prul te kopen, als jij dan in die tijd een diner wilt bestellen met drie couverts in het Restaurant-Lissabon, waar je die fraaie, kleine, intieme en aparte salons kunt krijgen, dan geloof ik, dat we onze reis niet zo heel lang behoeven uit te stellen.

— Uitstekend, zei Brand en zij stonden op, om zich voor de wandeling te gaan kleden. Bovendien moest Raffles zich nog voorzien van een donkere baard, daar hij die ook destijds tijdens zijn ontmoeting met Mr Piek had gedragen.

Een half uur later zaten zij samen in de trein.

Toen zij in Londen waren aangekomen, spraken zij af om elkaar om zeven uur te ontmoeten in het Lissabonhotel.

Terwijl Brand zich van zijn taak kweet, deed Raffles zijn inkopen in een zaak, waar ordetekens en namaak-sels daarvan te verkrijgen waren.

Het toeval wilde, dat verscheidene hoge decoraties van verschillende landen

in de winkel voorradig waren en Raffles kocht er enigen.

Daarna ging hij te voet, deed nog een paar kleine inkopen en trad na een wandeling van een uur de vestibule van de Windsorclub binnen om te lunchen.

Toen hij 's avonds half zeven naar het restaurant Lissabon ging, wachtte Brand reeds op hem.

HOOFDSTUK II

EEN SOUPER MET HINDERNISSEN

Brand was nog niet in avondkleding, zodat hij in het restaurant met ongeduld op de komst van zijn vriend wachtte. Deze zond hem nu onmiddellijk naar de Windsorclub, waar beide vrienden een grote garderobe hadden, om zich te verkleeden.

In die tussentijd legde Raffles de laatste hand aan de voorbereidselen om zijn gast waardig te ontvangen. Hij begon met nog even uit te gaan om wat orchideeën te kopen en toen hij terugkeerde lichtte hij de portier van het restaurant in, dat de heer Piek onmiddellijk na aankomst naar het zaaltje waar hij zou souperen, moest worden gebracht.

Toen liet hij zich het zaaltje wijzen, om daar de nodige schikkingen te treffen voor het souper.

Het was een keurig vertrek en lag tussen een paar zaaltjes in, die in Empire-stijl waren gehouden. Ook daar scheen een diner te zullen plaats vinden, want hij vond ook deze geheel verlicht met gedekte tafel.

Juist wilde hij naar binnengaan, met zijn bloemen in de hand, nog steeds gekleed in rok met witte das, toen hij door een beweging in het zaaltje, naast het zijne, werd opmerkzaam gemaakt op degene, die zich daar bevond. Hij keek en maakte een onwillekeurige beweging van schrik.

Daar, in dat keurige empire-zaaltje dat baadde in een overvloed van licht uit fraaie kristallen kronen, stond voor een brede spiegel een dame, die bezig was haar coiffure in orde te maken.

De dame was jong en ontegenzeggelijk zeer knap. Zij had zwart haar en een fraai getekend gelaat. Het enige wat er misschien op de vorm van haar gelaat viel aan te merken was, dat haar ogen wat te dicht bij elkaar stonden en haar wenkbrauwen op de neuswortel ineen waren gegroeid. Zij droeg een zeer fraai toilet van een prachtige, donker violette stof, welke kleur sterk contrasteerde met haar blanke huid. In haar haar droeg zij een schitterende speld van briljanten met aigrette.

Zij stond met de rug naar Raffles toe, maar daar zij in de spiegel keek, was het best mogelijk, dat zij hem gezien had, ofschoon zij dat niet liet blijken in het korte ogenblik, dat Raffles haar zag.

Raffles zelf was onmiddellijk zijn zaaltje binnengegaan en begaf zich naar een klein buffet, waarop een paar kristallen vazen stonden, waarin hij zijn orchideeën wilde rangschikken.

Hij was zich zelf onmiddellijk weer meester en het enige teken, dat hij iets gezien had, dat hem onaangenaam trof, bestond hierin, dat hij iets sneller adem haalde.

Om naar het buffet te gaan, moest hij langs de andere kant van de zaal en langs de andere deur, die uitkwam in het zaaltje in empire-stijl. Ook daar keek hij even binnen en nu scheelde het maar een haar of hij had zijn bloemen met vaas en al op de vloer laten vallen. Het was duidelijk te zien, dat hij wederom geschrokken was.

Het volgende oogenblik stond hij bij het buffet en rangschikte zijn orchideeën zo rustig, alsof dit alles slechts gezichtsbedrog was geweest.

Toen Brand binnenkwam, stond hij nog net zo.

Brand begon zich van zijn cape te ontdoen, maar naderde, zonder deze aan de zich in het vertrek bevindende kapstok te hangen, Raffles, daar deze hem met de vinger op de lippen wenkte.

— Wat is er? vroeg hij op zachte toon.

Raffles maakte met het hoofd een beweging naar het nevenzaaltje en fluisterde:

— Daar zit een dame en ik wou dat de duivel die vrouw haalde. Zij zou in staat zijn om de muizenval, waarin ik mij bevind, dicht te klappen en mij te laten arresteren.

— Wie is dat? Verklaar je duidelijker, vroeg Brand.

— Ik geloof niet, dat zij mij herkend heeft, luidde het antwoord.

— Wel, dan behoef je ook geen gevaar te duchten. Wie bedoel je eigenlijk? vroeg Brand nog eens.

Raffles sloot de deur.

— Ik bedoel Miss Ethel Prince, zei hij nog steeds fluisterend, de gladste speurhond van alle Amerikaanse detectives.

Zij zit daar in de zaal te dineren. Waarschijnlijk logeert zij ook in dit hotel.

— Is dat die vrouwelijke detective, vroeg Brand, die gedurende de laatste jaren in Amerika zoveel internationale misdaden heeft opgehelderd?

— Precies, fluisterde Raffles. Zij is knapper dan al haar mannelijke collega's.

Lord Lister deed nu zijn cape af en wees Brand op de mantel van de dame, die in het andere zaaltje voor de spiegel had gestaan.

Deze mantel van een witte wollen stof, met rose zijde gevoerd, hing op de kapstok in de brede gang, waar de twee zaaltjes op uit kwamen.

— Van wie is die mantel? vroeg nu Brand. Is die van Miss Prince?

— Neen, zei Raffles. Die mantel be-

hoort aan iemand anders. Ook een kennis van mij. Zij zit in dat zaaltje, en wees naar de andere zijde. Ja, Charles, vervolgde hij met een glimlachje, dat hoegenaamd geen vrees verried, ik kan niet zeggen, dat je bijzonder gelukkig bent geweest in de keuze van dit zaaltje. We zitten letterlijk tussen twee vuren en het ergste is, dat de dame van die mantel mij ook kent. Ik weet alleen niet zeker of ze mij gezien heeft.

— Laten we dan dadelijk weggaan, stelde Brand voor.

— Wel neen, Charles, dat gaat niet. In de eerste plaats is het toch al te laat, als ze mij werkelijk reeds gezien heeft en dan vergeet je, dat we elk oogenblik onze gast te wachten zijn. We moeten maar kalm afwachten hoe de zaken zullen lopen.

— Hoe ziet zij er uit? vroeg Brand. Ken ik haar ook?

— Dat geloof ik niet, antwoordde zijn vriend. Zij is wat men noemt een mooie vrouw, met donker haar en donkere ogen. Verleidelijk tot in het ongelooflijke. Honderde mannen heeft zij reeds in haar netten gelokt. Zij is een echte avonturierster en heeft op haar ene wang een kruisvormig litteken met een tache de beauté er bovenop.

— Een avonturierster? vroeg Brand geïnteresseerd.

— Ja, wat je noemt een gevaarlijke vrouw, hernam Raffles. Dat litteken op de rechterwang is haar toegebracht door misdadigers met wie zij samen heeft gewerkt en welke zij daarna heeft verraden.

Het is een teken om elke ingewijde te waarschuwen, zich niet met haar te bemoeien.

Zij is voor haar gehele leven gebrandmerkt en al draagt zij ook een zwart pleistertje op het litteken, voor een ingewijde kan zij het toch niet verborgen houden.

Nu werd Brand toch werkelijk een weinig nieuwsgierig.

— Hoe ken je haar? vroeg hij.

Raffles haalde de schouders op.

— Jaren geleden was zij, toen ik haar leerde kennen, in dienst van een Russisch grootvorst, wiens vijanden zij vol

ijver opspoorde. Daarna werd zij nihilistische en roofde telegrammen en documenten, die voor de tsaar bestemd waren, van een Engelse koerier.

Enige tijd later werd zij de minnares van een Oostenrijks bankdirecteur, speelde vals in Monte Carlo, werd het land uitgezet, kwam te Parijs en belandde daar in de laagste misdadigerskringen. Voor haar verraad kreeg zij dat litteken en eindelijk kwam zij naar Londen terug als internationale oplichtster. Ik heb haar in een eeuwige tijd niet gezien en dacht daarom, dat ze Engeland verlaten had, maar ik zie, dat ik me vergist heb.

Een geluid in het kleine zijzaaltje deed hen beiden opkijken en de bewuste dame trad binnen.

Op het ogenblik, dat zij Raffles zag, verdween een glimlach en haar gelaat drukte grote schrik uit.

Het was duidelijk, dat zij Raffles nog niet gezien had en het zaaltje alleen uit nieuwsgierigheid binnenkwam. Raffles had nog juist de tijd Brand toe te fluisteren:

— Stel mij aan haar voor als Graaf Von Leutomis. Laat de rest maar aan mij over.

Brand naderde de dame, die midden in het vertrek was blijven staan, besluiteloos wat zij zou doen. Zoals zij daar stond in haar geraffineerd toilet, in haar rijpe, volle schoonheid met een overvloed van licht, dat uit de kristallen kroon op haar witte schouders en armen viel, kwam zij Brand verleidelijker voor dan enige vrouw, die hij in zijn leven had gezien. Hij wist nu wie zij was en dat gaf hem de moed, om zich tot haar te wenden en haar aan te spreken, zoals het een man van de wereld betaamt.

— Excuseer, mademoiselle, zei hij met een beleefde glimlach, het is voor ons een eer en een verrassing, dat gij binnen komt.

Neen, vervolgde hij, toen zij een beweging maakte, alsof zij zich wilde verwijderen, neen, zeg nu niet, dat ge u vergist hebt. Vergun mij, dat ik mij en mijn vriend aan u voorstel.

Mijn naam is Baron Newcomer uit

Sheffield, mijn vriend is graaf Von Leutomis, kamerheer van Zijne Majesteit de koning van Barbarije.

De jonge vrouw wierp een korte, onderzoekende blik op Raffles.

Kalm en koel beantwoordde Lord Lister deze blik en zij zei daarna:

— Gij hebt carrière gemaakt, monsieur; het verheugt mij, dat het u goed gaat. Het was jammer, dat gij twee jaar geleden Monte Carlo zo opeens hebt verlaten.

Een ironisch lachje speelde om Raffles' mond.

— De speeltafel is, evenals de schoonheid van een vrouw, zei hij, een voorbijgaand genoeg voor een gentleman. Het is voor hem onmogelijk, zich met deze zaken lang bezig te houden.

— Gij drukt u niet erg beleefd uit, zei zij.

— In hoeverre, madame? Het groene laken heeft een grote aantrekkingskracht. Alleen dwazen hopen op geluk; zij zien de gapende afgrond niet.

— Het verbaast mij, zei zij, dat gij dergelijke dingen tot mij zegt. Wij zijn immers beiden internationale grootheden.

— Internationaal? vroeg hij. Hoe bedoelt gij dat?

Zij glimlachte spottend.

Raffles bekeek haar van het hoofd tot de voeten.

— Hoe ik dat bedoel? Dacht gij, dat ik zo lang uit Londen weg was geweest, dat ik niet meer weet, wat hier voorvalt? Misschien hebt gij in de krant wel eens van een zekere Raffles gelezen?

Lord Lister haalde zijn sigarettenkoker te voorschijn en stak een sigaret op.

— Natuurlijk, zei hij kalm. Ik lees dikwijls in de nieuwsbladen over de Grote Onbekende. Men leest er immers zo veel van. Zo herinner ik me ook, een jaar geleden te hebben gelezen, dat in Petersburg een schandaal geschiedenis voorviel met de minnares van een Russische grootvorst.

Raffles sprak deze woorden langzaam en met bijzondere nadruk uit.

Hij zag, dat de vrouw bij de laatste

woorden, welke op haar doelden, verbleekte.

— De grootvorst was zo onvoorzichtig geweest, vervolgde Lord Lister, om zijn minnares het mechanisme van zijn brandkast uit te leggen. Zij maakte hiervan misbruik, vluchtte en werd nihiliste.

De vrouw trachtte haar ontroering te verbergen achter een glimlachje.

Raffles deed, alsof hij dit niet merkte en vervolgde:

— Een poosje geleden hoorde ik te Parijs, dat de vroegere maitresse van de grootvorst een gewone bedriegster geworden was en zichzelf redde door enige handlangers te verraden aan de prefect van politie van Parijs, Monsieur Lépine.

— Zwijg, siste de vrouw, die nu haar zelfbeheersing geheel verloren had. Raffles stoorde zich hieraan echter niet.

— Ik geloof, ging hij bedaard voort, dat gij dergelijke verhalen niet gaarne hoort, maar het slot van een geschiedenis, welke ik u nog zou kunnen vertellen, draagt gij zelf op uw linkerwang, het kruiselingse litteken van een mes-snede, die uw andere kameraden u toebrachten als loon voor uw verraad.

De ogen van de bedriegster werden met een uitdrukking van gloeiende haat op de spreker gevestigd.

— Gij schijnt u ten mijnen koste te willen amuseren, zei zij met een stem, die zij tevergeefs trachtte vastheid te geven. Ik denk echter, dat gij niet verstandig handelt, mij op vijandige wijze tegemoet te treden. Ik kan u uit de krant veel interessanter dingen meedelen omtrent Raffles, dan gij mij vertelt.

— Gij behoeft mij niets te vertellen, hernam Raffles onverstoorbaar, want ik weet meer van de daden van Raffles dan de kranten. De politie weet van u niets, maar ik zou haar kunnen inlichten.

De oplichtster stampte woedend met haar voet op de vloer.

— Neem u in acht, beet zij Raffles toe. Het zou kunnen zijn, dat de kranten morgen berichten, dat John Raffles eindelijk is gearresteerd. Misschien kent gij Miss Prince?

— O, jawel, zei de Grote Onbekende.

Ik geloof, dat zij hiernaast in de zaal soupeert.

— Zo... Hebt gij dat ook al gemerkt? Tot dusverre is nog niemand, die zij in handen wenste te krijgen, haar ontsnapt.

— Als gij kennis met die dame wenst te maken, zou het mij zeer aangenaam zijn, als gij dit vertrek verliet. En als gij Raffles wilt leren kennen, dan moet gij zoeken, waar hij zich bevindt.

— Gij kunt mij niet bedriegen, zei de jonge vrouw met een ironisch lachje, gij zijt Raffles. Gij hebt het immers zelf toegegeven.

Ik stel voor om goede vrienden te worden. Ik zal de avond met u doorbrengen en gij geeft mij als beloning voor mijn stilzwijgen een cheque van 100 pond sterling. Ik denk toch, dat dat goedkoop is in verband met de beloning, die op uw aanhouding is uitgelooft.

— Ongetwijfeld, zei Raffles, ik wil de cheque zelfs verhogen tot een bedrag van 200 pond sterling. Wacht, ik zal die cheque even uitschrijven.

Hij haalde zijn portefeuille te voorschijn en draaide zich om, om de cheque uit te schrijven, maar toen hij de jonge vrouw de rug toegekeerd had, stak hij de portefeuille weer in zijn zak, haalde er een zakdoek uit en bevochtige deze met enige druppels uit een flesje, dat hij uit zijn vestzak nam.

Zij stak haar hand uit om de cheque in ontvangst te nemen, maar op hetzelfde ogenblik gaf Raffles Brand een onmerkbaar wenk, deze snapte wat zijn vriend bedoelde en het volgende ogenblik had Brand de polsen van het meisje gegrepen. Raffles drukte haar de zakdoek voor de mond, zodat zij de damp, die van de zakdoek opsteeg, moest inademen.

Het flesje van Raffles bevatte chlo-roform. Hij had een dergelijk flesje altijd in geval van nood bij zich.

Het duurde slechts enkele seconden of de jonge vrouw was bewusteloos.

— Hoelang zou zij bewusteloos blijven? vroeg Brand zijn vriend.

— De eerste twee uur is zij onschadelijk.

Het was geen minuut te vroeg, want

juist diende de ober Mr Piek aan.

— Goeden avond, riep de corpulente hofleverancier, terwijl hij zijn gelaat tot een beminnelijke glimlach vertrok.

Ik geloofde mijn ogen niet, toen ik uw brief ontving.

— Mijn tijd is helaas zeer beperkt, zei Raffles, daar ik vannacht nog naar de hertog van Norfolk moet vertrekken.

Bij het horen van deze naam keek de bezoeker Raffles met respect aan.

Raffles nam intussen zijn plichten als gastheer waar, bood Mr Piek een stoel aan en weldra werden zij door de ober bediend.

Raffles merkte dat zijn bezoeker nu brandde van verlangen om iets te vernemen omtrent de eventueel uit te reiken ridderorden.

Raffles haalde een etui te voorschijn, opende het en toonde zijn bezoeker een met juwelen bezet ordeteken.

— Dat is een ridderorde van het Barbarijsche vorstenhuis, welke door koning Alexander Karageorgevitch is gesticht. Ik heb in opdracht deze te overhandigen aan de hertog van Norfolk, maar daar ik weet dat deze niets om ridderorden geeft, is het hem onverschillig of hij die orde krijgt of niet.

Ik behoef slechts een andere naam op de oorkonde in te vullen en de ridderorde u op de borst te spelden en de zaak is gezond... om kort te gaan, onze schatkist is zo goed als leeg en wij zitten bovendien nog tot over onze oren in de schulden, die wij in de oorlog hebben moeten maken.

— Ik begrijp u, riep Piek uit, welk is het bedrag, dat...

— Het is geen handel, waarde heer, zei Raffles, van een prijs is geen sprake. Ik laat met het volste vertrouwen aan u over wat gij ons schenken wilt.

— Ik begrijp u, riep Mr Piek opnieuw uit en strekte zijn handen naar het etui, waarin de ridderorde schitterde, uit.

— Excuseer mij een ogenblik, zei Piek, terwijl hij naar het schrijftafeltje ging. Hij nam zijn chequeboek en vulde het papiertje in met enige letters en cijfers, die het ineens tot een voorwerp maakten, dat niet minder dan drie-

duizend pond sterling waard was.

Raffles wierp even een blik op de som, die zelfs hem meeviel, dankte zijn bezoeker met enige welgekozen woorden en bleef met Mr Piek en Brand nog een uurtje zitten praten.

— Het staat goed niet waar? vroeg Piek aan Raffles en Brand, terwijl hij op zijn borst wees, waar het van lintjes en kruisjes wemelde.

— Prachtig, riepen beiden uit, maar dachten er direct bij:

De kerel lijkt wel een paasos.

Hij wees met zijn vinger naar zijn borst.

— Ziet gij, zei hij, terwijl hij naar zijn schouder wees, waarvan een gekleurd lint afhing, dit is de Japanse orde van het Rode Kruis. Het is een onderscheiding, die ik voor mijn moed in de Russisch-Japanse oorlog heb gekregen.

Brand keek verwonderd op.

— Hebt gij de veldtocht meegemaakt in het Japans leger? vroeg hij.

— Dat niet, antwoordde Piek, maar ik schonk aan de afdeling van het Rode Kruis een wagonlading biscuits, waarvoor men mij uit erkentelijkheid decooreerde. De hele zaak kostte mij niet meer dan tien pond.

— Belachelijk goedkoop, zei Brand.

— Ja, en omdat die ridderorde zo goedkoop was, liet ik tegelijkertijd een zelfde exemplaar komen voor mijn echtgenote.

— Jammer, zei Raffles, als ik geweten had, dat uw vrouw ook waarde hecht aan een decoratie, dan had ik haar onze orde voor deugd en schoonheid medegebracht.

— Misschien wilt gij mij die dan wel zenden, zei Piek, gij weet niet, hoe gelukkig gij haar daarmee zoudt maken.

— Gij moet mij excuseren, zei Raffles, tegen negen uur opstaande, maar mijn tijd is beperkt, ik moet met de trein van tien uur vertrekken.

— Ik begrijp het, zei Piek.

Ik zou u een vriendelijk verzoek willen doen, zei hij bij het afscheid.

— En dat is? vroeg Raffles.

— Doe mij de eer op uw terugreis door Londen bij mij te komen dineren.

Als gij belang stelt in schilderijen, ik ben in het bezit van verschillende werken van Rubens, Rembrandt en andere meesters. Ook heb ik uit de nalatenschap van koning Lodewijk van Beieren het volledige gouden tafelservies gekocht.

— Ik zal gaarne gebruik maken van uw uitnodiging, zei Raffles, want ik interesseer mij buitengewoon voor dergelijke dingen.

— De inrichting van mijn huis heeft mij meer dan honderdduizend pond sterling gekost, blufte Piek. Dus ik mag erop rekenen, dat gij mij komt bezoeken?

Raffles reikte hem de hand en zei:

— Heel gaarne, gij kunt vast op mij rekenen.

— Sta mij dan toe, dat ik nu vertrek. Een voorspoedige reis, graaf. Deel Zijne Majesteit, de koning van Barbarije mee, dat ik voor zijn volk mijn goed en bloed veil heb.

Onder herhaalde handdrukken vergezeld Raffles zijn bezoeker tot de deur en toen hij deze weer had gesloten, zei hij tot Brand:

— Ik zal inderdaad eens een kijkje gaan nemen in de woning van die man.

Maar apropos, ik denk, dat het nu tijd is om op te breken. Eerst zal ik nog even naar onze vriendin, hiernaast kijken. Ik denk, dat deze les haar zal heugen. Hij begaf zich naar de kamer, waar de vrouw nog steeds bewusteloos op de divan lag. Zij ademde rustig als in een gezonde slaap.

Daarna keerde Raffles terug en rekende met de ober af.

Daarna zei hij, terwijl hij de deur naar de eetzaal opende en naar Miss Prince wees, die daar nog steeds lag:

— Hier hebt gij een briefje in een couvert. Geef dat aan die dame, daar, als zij ontwaakt, maar niet voor ik weg ben.

De kelner maakte een buiging en Raffles vertrok.

Hij ging vlak langs de divan van Miss Prince en zei op luide toon tot Brand, godat de dame, die intussen uit haar verdoving ontwaakt was, het kon horen:

— Eigenaardig, wat voor vrouwen

er toch in de wereld zijn. Ik zou niet graag van zo eentje souperen.

— Bedoelt gij mij soms? vroeg Miss Prince op scherpe toon.

— Pardon, Miss Prince, antwoordde Raffles, gij schijnt niet goed verstaan te hebben.

Hij nam zijn hoed af en verliet de eetzaal.

Verbaasd keek de vrouwelijke detective hem na.

Wie kon dat geweest zijn?

Zij herkende die man niet meer.

De ober naderde haar en overhandigde haar het hem door Raffles gegeven couvert.

Haastig scheurde zij het open en las:

Miss Prince,

Gij zijt geen detective. Gij hebt te lang werk om te souperen.

Groet de hoofdinspecteur van politie Baxter van mij. Gij zoudt verstandig doen, te trouwen en op uw lauweren te gaan rusten.

Ik groet u met dezelfde hoogachting, die ik heb voor hoofdinspecteur Baxter.

JOHN RAFFLES.

Zo snel als nu was Miss Prince nog nooit opgesprongen.

— Wie gaf u deze brief? vroeg zij de ober.

— De heren, die zoëven bij deze divan stonden, antwoordde de man.

— Wat? riep Miss Prince, hier in dit vertrek?

— Ja. Ik zag de heren met u spreken, zei de ober, die niets van de drift van de dame begreep.

Met een zucht viel Miss Prince op de divan terug.

Het schemerde voor haar ogen.

Het was meer dan zij kon verdragen.

Terwijl zij erover nadacht, hoe zij Raffles in handen zou kunnen krijgen, naderde hij haar, beledigde haar, had met haar gesproken, stuurde haar een brief en was verdwenen.

Zij vroeg en rekende af en verdween.

Misschien gelukte het haar, hem nog te vinden.

Maar haar hoop bleek ijdel.

De portier deelde haar mede, dat de heren, welke zij hem beschreef, te voet waren vertrokken.

Toen zij vroeg, in welke richting, wees hij haar, omdat zij geen fooi gaf, de verkeerde richting.

Zij snelde dus de verkeerde kant op.

Raffles echter had met Brand een taxi genomen en was daarin naar het station gereden.

Toen zij in de auto zaten, zei hij tot Brand:

— Ik heb nog twee shilling in mijn zak als laatste overblijfsel van ons gezamenlijk vermogen. Het was juist voldoende om alle onkosten te bestrijden. Als je nog één dag had gewacht met mij op de hoogte van mijn financiële toestand te brengen, dan had ik er niet voor ingestaan, dat de truc mij was gelukt.

Voortaan moet je mij steeds waarschuwen, als wij minder dan honderd

pond op de Bank hebben staan.

Brand beloofde er aan te zullen denken.

Een half uur later vertrok de trein naar Dover, waarin de twee vrienden hadden plaats genomen, het Waterloo-station uit en ongeveer terzelfder tijd ontwaakte in het Restaurant Lissabon de avonturierster.

Enige ogenblikken was zij bewegingloos blijven liggen. Haar hoofd was nogal zwaar en zij vroeg zich tevergeefs af, wat er met haar gebeurd was.

Nadat zij een paar glazen water had gedronken, trok zij haar mantel aan en vertrok.

In machteloze woede balde zij haar vuisten, zodat haar nagels diep in het vlees drongen.

Slechts één enkele wens koesterde zij op het ogenblik: de ondergang van Raffles te bewerken.

Daaraan zou zij voortaan haar leven wijden.

HOOFDSTUK III

EEN ONBETAALBARE GRAP

Het dagelijkse ochtendrapport, dat hoofdinspecteur Baxter van zijn beambten ontving, was juist doorgelezen en had zijn humeur aanmerkelijk slechter gemaakt.

Voor het tweede ontbijt was de hoofdinspecteur eigenlijk altijd ongenietbaar.

Met de nodige aanmerkingen gaf hij de dikke portefeuille met acten aan Sullivan, toen de dienstdoende agent binnentrad en meldde:

— Miss Prince.

Baxter mompelde een vloek, want een bezoek was hem voor het ontbijt altijd zeer onwelkom.

— Ik ben nu niet te spreken, riep hij uit, laat zij maar eens terugkomen. Wat heeft zij haar neus in onze zaken te steken? Ik kan op mijn nuchtere maag geen bezoek van vrouwen uitstaan.

— Gij waart toch heel blij, hoofdinspecteur, zei Sullivan, dat deze dame, die bij de Amerikaanse detectieven hoog

staat aangeschreven, zich bij u aanmeldde om u te helpen, Raffles te arresteren.

— Zwijg alsjeblieft over Raffles, riep Baxter. Ik wil niets meer over die vent horen. Ik heb geen tijd en geef jou volmacht om mij in al dergelijke aangelegenheden te vertegenwoordigen.

— Wees dan zo goed, zei Sullivan, om mij dat even zwart op wit te geven.

Baxter zette een paar regels op papier, welke Sullivan het recht gaven, in zijn plaats op te treden.

Daarna verdween hij door een zijdeur, terwijl Sullivan de nog steeds wachtende politieagent bevel gaf, Miss Prince binnen te laten.

Nauwelijks was zij binnen, of zij zei:

— Ik ben zeer zenuwachtig. Verbeeld u, wat mij gisteravond is overkomen.

In een vloed van woorden vertelde zij Sullivan van haar ontmoeting met Raffles en van diens brief.

Sullivan hoorde haar glimlachend aan en zei:

— Miss Prince, het doet me werkelijk genoegen, dat gij bij uw eerste ontmoeting met Raffles ondervindt, dat dat heerschap een buitengewone man is. Tegen Raffles zijn zelfs wij niet opgewassen. Ik ben zeer benieuwd naar wat gij nu wilt doen.

— Ik wilde hoofdinspecteur Baxter verzoeken, antwoordde zij, om een zijner beambten te mijner beschikking te stellen, die mij kan begeleiden.

— Goed, zei Sullivan, haar een vel papier gevende, schrijf uw verzoek hierop.

Miss Prince schreef het verlangde op en overhandigde het papier aan de inspecteur.

Deze las het vluchtig door en schreef er onder:

Inspecteur Sullivan wordt ter beschikking gesteld van Miss Prince.

Namens hoofdinspecteur Baxter.

SULLIVAN.

— Ziezo, mompelde hij, nu ben ik tenminste voor een tijdje van de bureaudienst af en behoef niet naar het gemopper van mijn chef te luisteren.

Ik ben bereid u te volgen, zei hij vervolgens tot Miss Prince. Wilt u mij vertellen wat uw plan is?

Miss Prince glimlachte toen zij een blik had geworpen op de woorden, die Sullivan onder haar verzoekschrift had geschreven.

— Goed, zei zij, gij gaat dus met mij mee. Wat mijn plannen betreft, daarover kan ik u niets meedelen, om de eenvoudige reden, dat ik zelf nog niet weet hoe te handelen.

Ik ben gewend mij door het toeval te laten leiden. Op die manier heb ik vaak de grootste misdadigers in handen gekregen.

— Gij zijt een uitzondering op de algemene regel, zei Sullivan. De premie voor zijn arrestatie die uitgelooft is, wordt op een bank gedeponceerd en tegen vier procent uitgezet.

Gij kunt u niet voorstellen, welk een enorm bedrag wij reeds op de bank hebben staan.

Miss Prince antwoordde hierop niets.

Intussen had inspecteur Sullivan zich gereed gemaakt, legde het verzoek van Miss Prince met zijn toestemmende beschikking op tafel, belde om een sergeant-detective en stelde deze als zijn plaatsvervanger aan.

Deze beambte, die een uitmuntend detective in actieve dienst was, maar absoluut ongeschikt voor bureaudienst, wist niet wat hij moest doen, temeer daar Sullivan verzuimd had zijn plaatsvervanger werk te geven.

Na enige tijd heen en weer gelopen te hebben en voor de ramen gekeken te hebben naar het verkeer op het Victoria Embankment, begon hij te gapen, rekte zich eens uit en liet zich ten slotte in de gemakkelijke stoel achter de lesse naar vallen, waar hij weldra insliep.

Toen Baxter een uur later in zijn bureau terugkwam, zag hij dat een vreemde beambte op de stoel van zijn secretaris zat te slapen.

Hij maakte de man wakker en vroeg hem nijdig, wat hij daar deed.

— Bevel van de waarnemende inspecteur, antwoordde de sergeant, zijn ogen uitwrijvend, om secretaris Sullivan gedurende diens afwezigheid te vervangen.

— Vervangen? vroeg Baxter verwonderd. Wat betekent dat? Waar is Sullivan?

— Dat weet ik niet, antwoordde de detective.

Nu zag Baxter het door Miss Prince geschreven verzoekschrift liggen en de beschikking, welke Sullivan had getroffen.

— Dat is nu een brutale streek, barstte Baxter los, nu heeft die kerel eenvoudig verlof genomen, terwijl hier stapels werk liggen. Nu kan ik alles alleen in orde maken, want die ezel daar heeft geen flauw idee van ons werk.

De ezel in kwestie was verontwaardigd over deze woorden, maar durfde geen aanmerking maken, daar hij het slechte humeur van de hoofdinspecteur kende, om welke reden hij dan ook blij was, toen hij van zijn vervangingsdienst ontslagen en naar zijn afdeling teruggezonden werd.

Intussen was Sullivan met Miss Prince op stap gegaan en daar dit in Londen een zeer vermoeiend werk is, kregen zij na verloop van een uurtje honger. De inspecteur ging daarom met zijn vrouwelijke collega een restaurant binnen en lunchte daar stevig, natuurlijk op kosten van het bureau.

Sullivan maakte zich verdienstelijk door onderwijl Miss Prince op gezellige wijze te onderhouden. Hij vertelde haar alles wat hij van Raffles wist en onderzonden had en toen dat onderwerp was uitgeput, begon hij te fantaseren.

Hij maakte haar wijs, dat Raffles werkte met afstandsfotografie, telegrafie en telefonie zonder draad, dat hij altijd wist, waar de personen zich bevonden, die hem zochten en dat er niets bestond, wat hem onschadelijk kon maken. Zonder het zelf te weten, sprak hij grotendeels de waarheid.

Des avonds begaven zij zich tezamen, nadat zij Londen de gehele dag hadden doorkruist, zonder een spoor van Raffles te vinden, naar een schouwburg.

Miss Prince had gelijk gehad, toen zij beweerde, dat het toeval een grote rol speelt in het leven.

Raffles en Brand hadden plaats genomen in dezelfde schouwburg, zaten in een loge en keken zo vol aandacht naar het toneel, dat zij Sullivan en Miss Prince niet hadden zien binnenkomen.

Gedurende een pauze, tussen twee nummers, toen het licht in de zaal werd opgedraaid, bemerkte Raffles al heel gauw wie daar zaten en hij maakte zijn vriend aanstonds opmerkzaam op de aanwezigheid van het tweetal. Incens had de voorstelling nu geen interesse meer voor hem.

Hij nam zijn notitieboekje en daar hij een uitstekend karikatuurtekenaar was, schetste hij met een paar krabbel Miss Prince en schreef er onder:

Als herinnering aan deze avond,
groet u met de meeste hoogachting,

John Raffles.

Voor hij de schouwburg verliet, gaf hij het briefje aan een der programma-verkoopsters, gaf haar vijf shilling en

verzocht haar, terwijl hij op Miss Prince wees, het briefje aan die dame ter hand te stellen.

Door zijn toneelkijker zag hij, op een grote afstand staande, hoe Miss Prince het briefje las.

Raffles had zelden zo'n verbluft en zuur gezicht gezien als dat van de vrouwelijke detective, toen zij de karikatuur en het onderschrift bekeek.

Sullivan echter barstte in zulk een onbedaarlijke lachbui uit, dat de dichtstbij zittenden hem verontwaardigd aanken.

— Ik heb het u wel gezegd, grinnikte Sullivan. Hij tekent zelfs uit de verte. Bewaar het tekeningetje maar goed, opdat gij in elk geval iets van Raffles hebt. Hemzelf zult gij evenmin krijgen als hoofdinspecteur Baxter.

— Ik bedank voor uw verdere diensten, siste Miss Prince woedend. Ik merk wel, dat gij u te mijnen koste amuseert. Gij gedraagt u jegens mij, als collega, zeer beledigend. Ik zal het spoor van de Grote Onbekende alleen wel volgen. Ik zweer u, zo waar ik Miss Prince heet, dat ik die brutaliteit zal betaald zetten.

— Nu, zei Sullivan glimlachend, ik wens u niets dan goeds toe, maar een mens moet niet te veel begeren.

Voor de schouwburg nam hij afscheid en ging per taxi naar Scotland Yard terug.

Daar trof hij Baxter, die bij afwezigheid van zijn secretaris alle binnengekomen stukken in zijn eentje had moeten doorlezen.

— Zo, mijnheer, riep Baxter hem toe, toen hij binnentrad, zijt gij daar eindelijk? Waar zijt gij geweest?

— Op uw bevel heb ik Miss Prince vergezeld.

— Ben je gek? Ik weet niets van een dergelijk bevel. Ik neem mijn woorden terug.

— Wind u niet op, hoofdinspecteur, zei Sullivan kalm, ik heb een onbetaalbare grap beleefd.

Luister eens:

Ik was met Miss Prince in het specialiteitentheater, waar aan het zwevende rek door een meisje sierlijke toeren werden verricht, en toen de voorstel-

ling was afgelopen, bracht een program-maverkoopster een velletje uit een notitieboekje, waarop Raffles een karikaatuur van Miss Prince had getekend met het lichaam van een koe en een ezelskop. Een prachtkarikatuur voor Punch, dat verzeke ik u.

Sullivan vertelde het zo geestig dat zelfs Baxter moest lachen.

— Is dat werkelijk waar? vroeg hij.

— Zo waar als Raffles leeft, zei Sullivan glimlachend, het is een onbetaal-

bare mop.

De twee politieambtenaren lachten nog geruime tijd samen over dit voorval, hetgeen niet te verwonderen valt, als men bedenkt, dat zij beiden de Amerikaanse detective niet goed konden uitstaan, daar zij vreesden, dat de vrouw, hun, mannen, te slim af zou zijn en misschien wel in staat was Raffles te arresteren, hetgeen natuurlijk een geweldige blamage voor hen zou zijn geweest.

HOOFDSTUK IV

EEN VOORNAME GAST

De directeur van Hotel Continental te Oostende begaf zich, vergezeld door de oberkelner, de kelner Jean en het kamermeisje Betsy, naar het salon om te zien of alles in orde was.

Hij had uit Londen een telegram ontvangen, waarin een zekere graaf Von Leutomis, kamerheer van de koning van Barbarije, voor zich en zijn vriend een salon, eetkamer en twee slaapkamers bestelde.

Met dergelijke hoge gasten bemoeide zich de directeur zelf.

Terwijl hij zich tot de oberkelner wendde, zei hij:

— Denk er om, dat deze hoge heren goed bediend moeten worden. Wanneer zij zich over iets beklagen, of de bediening in enig opzicht hun misnoegen opwekt, dan wordt gij, zowel als de kelner en het kamermeisje ontslagen. Heel waarschijnlijk komt de kamerheer, om het hotel te inspecteren voor een eventueel bezoek van de koning van Barbarije.

Ik draag u dus de grootste nauwkeurigheid en voorkomendheid op jegens deze gasten en herhaal, dat bij de minste klacht uw ontslag onmiddellijk zal volgen.

Met onderzoekende blikken bekeek de directeur de meubelen en veegde met zijn duim over het mahoniehout van een salonkastje.

Daarop hield hij zijn duim onder zijn

bijziende ogen en hoewel hij eigenlijk niets kon ontdekken, was het toch altijd zijn principe om zijn ondergeschikten op fouten te wijzen, al waren die fouten dan ook denkbeeldig.

Hij hield daarom zijn duim ook onder de neus van de oberkelner en vroeg:

— Wat is dat, hè?

De oberkelner boog zijn spitse neus zo diep mogelijk over de duim, bekeek dat lichaamsdeel alsof het een merkwaardige curiositeit was, haalde toen de schouders op en antwoordde:

— Pardon, mijnheer de directeur, het spijt mij...

De directeur zette een woedend gezicht.

— Zo, zo, spijt het je? Mooi, kom jij eens hier, Jean.

De kelner, die het uiterlijk had van een lichtzinnige doordraaier, zwaaide met zijn servet en naderde de directeur.

Deze hield ook hem zijn duim onder de neus en vroeg:

— Misschien weet jij dan wel, wat hier op mijn duim ligt.

— Jawel, antwoordde Jean, de nagel is niet al te best verzorgd. Gij moet hem eens flink borstelen, monsieur, of laten manicureren.

— Ben je krankzinnig? viel de directeur uit. Ik zal je straks eens bewijzen welk vuil het is.

Juffrouw Betsy, misschien kunnen uw ogen, die zich toch altijd met alles be-

moeien wat in het hotel gebeurt, wél zien wat hier aan mijn duim kleeft.

Mademoiselle Elisabeth, die het volstrekt niet naar de zin was, dat de directeur van het hotel haar eenvoudig jufvrouw Betsy noemde, was een knap meisje. Eigenlijk was dit veel te zwak uitgedrukt. Zij was een schoonheid van de eerste rang. Zij had mooi, dik, zwart haar en een fraai getekend gelaat. Het enige wat er misschien op de vorm van haar gelaat viel aan te merken, was, dat haar donkere ogen wat te dicht bij elkaar stonden en haar wenkbrauwen op de neuswortel ineen waren gegroeid. Zij had de eigenaardigheid om op de linkerwang een tamelijk groot tache de beauté te dragen, iets dat zeer pikant stond, daar het mooi met haar blanke huid contrasteerde. Zij had eigenlijk helemaal niet het voorkomen van een eenvoudig kamermeisje, maar zou, als men haar een mooie japon had aangetrokken, evengoed in een deftig gezelschap kunnen verschijnen, als een dame van deze wereld.

Intussen was zij kamermeisje in Hotel Continental en had te gehoorzamen, toen haar directeur haar riep. Op zijn vraag wat dat was, antwoordde zij met een brutale blik uit haar donkere ogen:

— Dat is uw duim, mijnheer de directeur.

Eerst wilde de directeur een vloek uiten, maar hij bedacht, dat hij met mademoiselle Betsy op deze wijze niet op zou schieten, daar hij haar meerdere malen in de wangen had geknepen en van plan was haar eens een kus te ontstelen.

— Mijn duim, zegt gij? mompelde de man, zo... zo...

Ik geloof u wel, en het zou prettiger voor u zijn, als het alléén mijn duim was, maar, kijk, daar... daar... daar...

Hij hield nogmaals zijn duim onder de neus van zijn ondergeschikten.

— Er kleeft iets aan, wat nooit gevonden mag worden in de kamers van een hotel, vooral niet in die van een voorname gast, namelijk... stof.

Zowel de oberkelner, als Jean en het kamermeisje keken ongelovig en als uit één mond riepen zij op verontwaardigde toon uit:

— Stof?

— Ja, stof, hernam de directeur, en gij zijt er verantwoordelijk voor.

— Pardon, monsieur, zei Betsy, hier is een uur geleden, toen het telegram aankwam, vijf maal stof afgenomen.

— Voor gewone mensen is dat voldoende, mademoiselle Betsy, maar waar het dergelijke gasten betreft, neemt men niet vijfmaal, maar zes, zevenmaal, ja, onophoudelijk stof af.

— Ezel, mompelde Betsy, terwijl zij opnieuw de meubelen begon op te wrijven.

— Hoeveel graden is het in de kamer? vroeg de directeur nu de oberkelner.

Deze keek op de termometer in het salon en meldde:

— Zeventien graden Fahrenheit.

— Te weinig, meende de directeur. Laat de gaskachel branden, het moet warmer zijn.

Laat mij nu uw vingers eens zien.

De kelners trokken hun witte handschoenen uit en toonden de directeur hun handen.

Deze bekeek ze vol aandacht door zijn bril.

Vooral de vingers van Jean bevielen hem niet.

— Gij moet uw nagels eens flink borstelen, zei hij.

— Ik heb immers handschoenen aan, verontschuldigde de kelner zich.

— Wat? riep de directeur, ik sta verstomd. Was je soms je vingers in het geheel niet meer, omdat je witte handschoenen draagt?

Houd je mening voor je en doe, wat ik je beveel.

Stel je nu eens voor, dat ik de kamerheer, of liever de koning van Barbarije was.

Ik zal jullie leren, hoe men zich tegenover vorstelijke personen gedraagt.

Gaat nu weg en wacht tot ik bel.

De kelners bogen en antwoordden:

— Jawel, mijnheer de directeur, waarna zij verdwenen.

De directeur nam aan de schrijftafel plaats en drukte op de knop van een elektrische bel.

Onmiddellijk openden de kelners de

deur en gingen naar binnen.

— Wat beveelt Uwe Majesteit?

Zijne Majesteit de koning van Barbarije, alias de hoteldirecteur Smithson keek verontwaardigd en riep woedend:

— Jullie zijn ezels.

De twee kelners maakten een diepe buiging en antwoordden:

— Uitstekend, Uwe Majesteit, en verlieten de kamer.

Reeds waren zij de deur genaderd, toen de directeur hun nabulderde:

— Mille tonnerres. Hier blijven.

De kelners bleven staan en zeiden:

— Uitstekend, Uwe Majesteit.

— Ezels.

Nu werd het de oberkelner toch te machtig.

Hij nam wraak door te vragen:

— Gebraden op een presenteerblaadje of levend met zadel en teugel?

De directeur stond sprakeloos. Zijn gelaat werd donkerrood van toorn.

— Jullie zijn ezels, schreeuwde hij opnieuw, maar geen gebraden, gestoofde of levende.

Men zegt niet uitstekend tegen een vorstelijk persoon. Men vraagt een koning niet, wat hij wenst. Dat vraagt men alleen aan ons, gewone mensen, die niet weten wat zij willen. Koningen weten dat altijd. Je luistert, zwijgt en voert de bevelen uit. Begrepen?

— Uitstekend, antwoordde de oberkelner.

Op dit ogenblik kwam een piccolo binnen met het bericht:

— Een Engelsman, een zekere Mr Piek uit Londen, is met zijn jacht in de haven aangekomen en wenst u te spreken.

— Goed ik kom, antwoordde de chef en stond op.

Voor hij de kamer verliet, zei hij nog tot de oberkelner:

— Zorg er voor, dat Jean de nodige wenken krijgt, opdat hij weet, hoe hij zich te gedragen heeft. Zorg er voor, dat er geen bokken geschoten worden. Ook Miss Betsy. In plaats van Uwe Majesteit moet gij de kamerheer aanspreken met Excellentie.

De directeur verdween en de oberkelner nam aan de schrijftafel plaats met

een onbeschrijflijke uitdrukking op het gelaat en de neus in de hoogte.

Hij belde.

Dadelijk verscheen Jean en toen deze zag, dat de directeur was heengegaan, vroeg hij:

— Is dat heerschap weg?

— Zwijg, barstte de oberkelner los, dat heerschap ben ik nu zelf. Ik moet hem vervangen en jelui de nodige bevelen geven. Noem mij daarom Uwe Excellentie.

Breng mij voor alles whisky, soda en sigaretten.

Een lachje van verstandhouding vloog over het brutale gezicht van de kelner, toen hij zei:

— Uitstekend, Uwe Excellentie, ik zal er voor zorgen.

Hij maakte een buiging en ging heen.

Nu richtte de oberkelner zich tot Miss Betsy, die in de slaapkamer bezig was.

— Wat wenst gij? vroeg Betsy, terwijl zij op de drempel verscheen.

— Spreek mij aan met de woorden Uwe Excellentie, zei de oberkelner. Je hebt toch zeker het bevel wel gehoord, dat Mr Smithson achterliet. Ik moet je enige inlichtingen geven.

Kom eens even hier in het salon.

Betsy naderde, bekeek de oberkelner minachtend van hoofd tot voeten en antwoordde:

— Moet jij een kamerheer voorstellen? Je bedoelt zeker kamerdienaar.

— Brutale heks, riep de oberkelner, ik zal er voor zorgen, dat je ontslagen wordt.

— Ha... ha... lachte Betsy honend, ik kan voor deze betrekking wel tien andere terugkrijgen en er zijn gelukkig niet overal mensen met zulke apengezichten als jij hebt.

Nu sprong de oberkelner op. Woedend riep hij uit:

— Je wilt mij weer tergen. Niemand anders zou zo iets tegen mij durven zeggen. Ik zeg het je voor de laatste keer. Drijf mij niet tot het uiterste.

Het was niet voor de eerste keer, dat Betsy de oberkelner uitmaakte voor alles wat lelijk was. Zij had het land aan de man en beledigde hem voortdurend. Zij wist dat zij dat straffeloos kon doen,

daar de arme kerel een wanhopige liefde voor haar had opgevat. Maar hij zag in, dat hij thans met deemoedigheid niets zou bereiken en besloot het over een andere boeg te gooien en fluisterde haar in het oor:

— Neem je in acht. Ik houd van je en je zult de mijne worden. Wil je dat niet, dan zijn de gevolgen voor jou.

Ik weet een hele boel dingen uit je leven en onlangs, toen ik heel toevallig, in je kamer kwam... zoals ik zei... heel toevallig, zag ik daar een armband liggen, die... hm... hier een paar weken geleden op geheimzinnige wijze aan een Engelse dame ontstolen werd.

En nu wil ik een kus van je hebben.

Hij trachtte Betsy te omhelzen, maar het lukte hem niet. Zij ontweek hem handig door een stap achteruit.

Voor hij een tweede poging kon wagen, kwam de kelner binnen, een fles whisky, glazen en sigaretten meebrengend.

Betsy ging weer naar de slaapkamer, terwijl de oberkelner zich een glas whisky inschonk.

Hij beheerste zich met inspanning van al zijn krachten, maar kon toch niet voorkomen, dat de fles in zijn handen trilde.

Eindelijk bedaarde hij, zette zich in een gemakkelijke stoel, sloeg zijn benen over elkaar en stak een sigaret op.

Als een echte fijnproever dronk hij nu een glas whisky met langzame teugen leeg en zei tot de wachtende Jean:

— Het is goed, je kunt gaan.

De kelner begon te lachen.

— Zegt gij dat als kamerheer? vroeg hij.

— Waarom? vroeg de oberkelner, terwijl hij zich een tweede glas schonk.

— Omdat ik ook wel een glas zou willen drinken, luidde het antwoord.

— Dat kun je later krijgen. Neem de fles nu maar weer mee, beval de ober.

De kelner deed wat hem bevolen was geworden, terwijl de oberkelner een sigaret opstak.

Nauwelijks had hij enige trekken gedaan, of Jean kwam haastig terug en riep uit:

— Pas op. Daar komt de baas.

Snel begaf de oberkelner zich naar het balkon en wierp de sigaret naar buiten.

Daarop deed hij al zijn best om met zijn servet de rook uit de kamer te verdrijven.

Maar voor hem dit was gelukt, trad de directeur, vergezeld door Mr Piek binnen.

Dadelijk bemerkte Smithson de sigarettenrook.

Hij snoof enige malen en vroeg toen:

— Wie heeft hier gerookt?

De kelner maakte een buiging en antwoordde op de ober wijzend:

— Zijne Majesteit de koning van Barbarije.

— Wie? barstte Smithson los.

— Of de kamerheer van de koning van Barbarije, zei Jean. Ik weet niet precies wie de oberkelner voorstelt.

— Hoe kom je er toe, om hier te roken? vroeg Smithson nu aan de ober.

— Pardon, mijnheer, antwoordde deze, volgens uw bevel gaf ik Jean enige wenken en liet mij door hem helpen bij het opsteken van een sigaret, opdat hij weet, hoe hij zich daarbij te gedragen heeft.

— Verlaat de kamer, beval de directeur en de twee kelners gingen heen.

Nu wendde hij zich tot Mr Piek.

— Zoals ik u reeds zei, Mr Piek, ik heb helaas, op het ogenblik de kamers, die gij wenst, niet disponibel.

Zijne Excellentie de kamerheer van de koning van Barbarije heeft twee uur geleden deze kamers voor zich doen reserveren.

— Het zijn mooie kamers, zei Mr Piek. Ik ben een intiem vriend van deze kamerheer en door zijn voorspraak kreeg ik een decoratie van de koning van Barbarije. Ik ga op vriendschappelijke voet met hem om en ben daar zeer trots op.

Het verbaast mij, dat hij niet meer kamers bij u heeft laten reserveren.

Dergelijke hooggeplaatste personen zijn anders steeds gewend om een hele rij vertrekken te huren, namelijk, een eetkamer, een slaapkamer, een toiletkamer, een ontvangkamer, een conver-

satiekamer, een rookkamer en een wachtkamer.

Elke bediende zelfs maakt aanspraak op twee kamers, met aparte badkamer.

— Hoewel hij kamerheer is, schijnt hij niet overdreven luxueus te zijn; hij zal met deze vertrekken genoeg moeten nemen, antwoordde de directeur.

— Ik zal trachten, hernam Mr Piek, in het hotel de Paris onderdak te komen. Op mijn jacht kan ik helaas niet slapen, want ik kan het schommelen niet verdragen.

De twee heren verlieten de kamer en nauwelijks waren zij weg, of de kelner trad weer binnen, luisterde enige seconden aan de deur en zei toen tot Betsy, die ook weer was binnengekomen:

— Eindelijk zijn wij voor een paar ogenblikken ongestoord.

— Waarom luister je aan de deur? vroeg Betsy.

De kelner knarste met de tanden.

— Die schurk, die spion, de oberkelner zit mij vandaag overal op de hielen. Het is precies, alsof hij ons wil bewaken.

— Hij heeft mij gesnapt, fluisterde Betsy; hij heeft in mijn kamer de armband van Lady Walton gezien.

De kelner werd doodsbleek.

— Heeft hij dat gezien? vroeg hij. Weet je dat zeker?

Betsy knikte bevestigend, terwijl de kelner op de vloer stampte en uitriep:

— Die kerel moet weg. Hij wordt gevaarlijk.

Wij zullen het aan Tom vertellen; één messteek van Patt en hij is er geweest.

— Doe wat je goed vindt, mompelde Betsy. Maar nu wat anders.

Weet je wie die kamerheer van de koning van Barbarije eigenlijk is?

Jean haalde zijn schouders op. Het scheen hem niet veel te interesseren.

Betsy fluisterde hem echter een paar woorden in het oor en aanstonds veranderde zijn houding. Hij was nu geheel en al aandacht.

— Dat is de reden, vervolgde het kamermeisje, dat ik hier zo lang gebleven ben; ik had er een voorgevoel van, dat hij komen zou. Ik haat die vent en zal mijn maatregelen nemen. Er staat een groot bedrag op zijn hoofd en ik stel mij voor, dat te verdienen.

Stil... daar komt iemand.

Onmiddellijk stoven de twee uit elkaar.

Betsy verdween in de slaapkamer, terwijl de kelner het salon verliet.

HOOFDSTUK V

EEN AVONDLIJK AVONTUUR

Raffles en Brand waren 's avonds te Oostende aangekomen en hadden hun intrek genomen in de vertrekken, die de Grote Onbekende als kamerheer van de koning van Barbarije had besteld.

Mr Piek bevond zich in hun gezelschap.

Reeds in de namiddag had hij aan al zijn kennissen op het terras van het Kurhaus verteld, welke voorname vrienden hij verwachtte.

Om tien uur verontschuldigde Raffles zich bij Mr Piek wegens vermoedheid naar aanleiding van de grote reis en Mr Piek verliet met onderdanige buigingen de pseudo kamerheer.

— Eindelijk alleen, zei Raffles nu tot

Brand, nadat hij zich ervan overtuigd had, dat zich geen luistervinken achter de deur bevonden, die naar het salon leidden.

— Ben je bang daar iemand te zullen ontmoeten? vroeg Brand, die verbaasd naar zijn vriend keek.

— Bang ben ik nooit, antwoordde Raffles, maar het is nodig, dat ik voorzorgsmaatregelen tref, want ik heb, kort nadat wij het hotel binnenkwamen, een rare ontdekking gedaan.

— Wat voor een ontdekking?

— Zwarte Betsy is hier.

— Wie is dat? vroeg Brand verwonderd.

— Dat is die knappe, jonge dame, die

wij in Hotel Lissabon met chloroform hebben moeten verdoven, omdat zij anders roet in het eten zou hebben gegooid, daar ik van plan was die avond met Mr Piek te gebruiken.

Brand sprong verschrikt op.

— Is die bedriegster hier in Oostende? vroeg hij.

Raffles klopte de as van zijn sigaret en antwoordde op onverschillige toon:

— Ja, Charles, zij is hier in Oostende en wel in dit hotel. Ik zag haar, toen wij naar onze kamers werden gebracht.

Zij stond in de gang, waarop onze kamers uitkomen en stond enigszins verdedkt opgesteld achter een portière naar ons te kijken. Zij is hier kamiermeisje.

— Kamermeisje? Hoe is dat mogelijk?

Raffles begon te lachen.

— Heel eenvoudig. Zij zal waarschijnlijk enige medeplichtigen hebben, die hier als kelner dienst doen, want het is wel aan te nemen, dat zij nu, in het volle seizoen, werkt als hotelrat.

Jammer. Ik had mij verheugd op een langdurig verblijf in Oostende en ben nu genoodzaakt, morgen reeds weer te vertrekken.

Misschien heeft zij al naar Londen, naar hoofdinspecteur Baxter getelegrafeerd, dat ik mij in Oostende bevind.

Heb je lust om nog een wandeling langs het strand te maken, kleed je dan aan.

De vloer brandde Brand plotseling onder de voeten.

Het liefst had hij Oostende nog per laatste trein de rug toegekeerd.

— Zou het niet beter zijn, vroeg hij aan Raffles, als wij met de trein van één uur naar Parijs vertrokken?

— Och, antwoordde Raffles, dat zal ons niet veel helpen. Die vrouw zal ons op de hielen volgen en alleen door middel van een list kunnen wij haar kwijt raken.

De twee heren verlieten het hotel en begaven zich naar het drukbezochte terras.

Terwijl zij daar bij de muziek van het orkest van de heerlijke zeelucht genoten, had zwarte Betsy haar medeplichtige in de kamer van Raffles geroepen en hem meegedeeld, welke ontdekking

zij had gedaan.

— Sapperloot, riep Jean uit, vergis je je niet?

— Neen, antwoordde de bedriegster; als wij handig optreden en hoofdinspecteur Baxter met zijn beambten hierheen kunnen krijgen, voor Raffles iets van de zaak vermoedt, dan hebben wij vijftuizend pond sterling verdiend.

De kelner dacht enige ogenblikken na, schudde toen het hoofd en zei:

— Ik kom liever niet met de politie in aanraking, vooral niet met die van Scotland Yard. Zij hebben nog een appeltje met me te schillen, zie je? Maar ik weet er wat beters op. We drijven Raffles in een hoek en vertellen hem, dat we weten wie hij is. Wij dreigen hem vervolgens met bekendmaking, tenzij hij ons het bedrag betaalt, dat op zijn aanhouding is gezet. We kunnen er dan misschien zelf wel wat meer uitslaan.

Maar nu schudde Betsy haar hoofd en zei:

— Ik merk wel, dat jij Raffles niet kent. De kerel is daar volstrekt niet bang voor. Hij is alleen door overrompeling te vangen. Wij moeten doen alsof we hem niet kennen, alleen daardoor hebben we een kans. Verder ben ik van plan vannacht een bezoek te brengen aan zijn kamer op mijn gewone manier. Oog om oog, tand op tand. Wat hij mij heeft gedaan, doe ik hem. Ik zal hem verdoven, daarna beroven en als hij tegen de ochtend ontwaakt, dan staat de politie van Scotland Yard voor zijn neus, want ik ga nu direct heen, om een telegram naar Londen te zenden. Daar hij altijd een groot bedrag aan geld bij zich heeft, hebben we dat dan nog bovendien.

Hij kan ons onmogelijk aanklagen en wij zijn op die manier met één slag er bovenop.

— Je bent een gladde vogel, zei de kelner vol bewondering. Laat ons hopen, dat je plan gelukt.

Na nog even samen gesproken te hebben, ging het tweetal uit elkaar. De kelner aan zijn werkzaamheden, het kamiermeisje naar het telegraafkantoor, om haar telegram aan Scotland Yard af te geven.

Toen zij thuis kwam was het negen uur en bijna alle gangen en kamers in het hotel verlaten. Het was een verrukkelijke, warme avond en de hotelgasten zaten op het terras of wandelden op het strand.

Het was een uitgezocht uur voor Betsy om haar slag te slaan. Zij begaf zich naar haar kamertje op de bovenste verdieping van het hotel, waar zij zich snel van al haar kleren ontdeed. Vervolgens trok zij over haar blote lichaam een strak spannend, zwartzijden tricot aan, dat haar totaal niet in haar bewegingen belemmerde. Daarna nam zij een klein zwart tasje in de hand, dat waarschijnlijk verschillende ingrediënten bevatte, welke haar bij haar nachtelijke expeditie van dienst konden zijn.

Toen opende zij haar kamerdeur en sloop onhoorbaar langs de gangen en trappen naar beneden, naar de kamer van Raffles.

Op enige afstand was het onmogelijk haar te ontdekken. Zij was in haar zwart tricot één met de haar omringende duisternis.

In de kamer van Raffles aangekomen, gleed zij als een slang onder een divan en bleef daar in het donker, vlak tegen de muur aan, liggen.

Een half uur later kwam Raffles binnen.

Hij gaf de oberkelner nog enige bevelen en nam toen aan de tafel plaats om een paar brieven te schrijven.

Hij werd in zijn bezigheid gestoord door Brand, die iets langer met Mr Piek had gewandeld en binnentrad met de woorden:

— Het had niet veel gescheeld of Mr Piek had zich nog, voordat hij zich ter ruste begaf, door de zon van jouw hoge persoonlijkheid laten beschijnen. Hij wilde absoluut met mij meegaan.

Ik denk, dat je nog goede zaken kunt doen, want een aantal van zijn vrienden zijn, zoals hij mij onder geheimhouding vertelde, eveneens bereid, om een grote som te betalen voor een Barbariische ridderorde.

— Dat genoeg wil ik hun wel doen, antwoordde Raffles. Nu moet ik nog een paar brieven schrijven, ga jij in-

tussen de avondbladen lezen. Misschien staat er iets in over hoofdinspecteur Baxter of zijn vriendin Miss Prince.

Brand nam de kranten en omdat hij vermoeid was, strekte hij zich in zijn volle lengte uit op de divan, waaronder Betsy lag.

Weldra heerste er stilte in het vertrek; slechts het geruis van de zee drong van grote afstand vaag tot hen door.

Brand had een sigaret opgestoken en een rooktafeltje naast de divan gezet. Weldra was hij in zijn lectuur verdiept.

Alleen het krassen van Raffles' pen over het papier was flauw hoorbaar.

Brand, die een interessant artikel scheen te verslinden, lette er niet op, dat de as van zijn sigaret langer en langer werd, zijn hand waarin hij de brandende sigaret hield, rustte licht op de ene kant van de divan, de kant, welke dicht bij de wand was, doch deze niet raakte.

Wat men kon verwachten, gebeurde. Op een gegeven ogenblik viel de as van zijn sigaret af en... op het tricot van Betsy, die onder de divan lag. De as was heet, er gloeide zelfs nog een vonkje in, zodat het meisje onwillekeurig een beweging maakte om de gloeiende as, die zij door het dunne tricot, op haar lichaam voelde branden, af te schudden.

Het was zo doodstil in de kamer, dat Brand die beweging hoorde. Daar deze beweging de divan licht deed schudden, sprong hij op.

Hij rukte het meubel van de muur, maar in het volgende ogenblik sprong hij, als had hij een spook gezien, met een kreet van schrik naar Raffles toe en wees met een bleek gelaat naar de divan.

— Wat is er? vroeg de Grote Onbekende, die er niets van begreep.

Brand kon van schrik bijna geen letter uitbrengen en stamelde:

— Daar... daar... daaronder... een zwart beest.

Zonder aarzelen sprong Raffles naar de divan en trok deze met een forse ruk de kamer in.

Zwarte Betsy, die zag, dat zij zich

zelf verraden had, aarzelde niet langer, maar sprong op.

Nu zag Brand wat dat zwarte beest eigenlijk was. Hij keek zwarte Betsy als verstomd aan, maar deze begon te lachen en zei op een brutale toon:

— Goeden avond, Mr Raffles.

— Aha, antwoordde deze, wij hebben visite. Damesbezoek.

De tijd is een beetje slecht gekozen.

En ik zie, dat gij gekostumeerd zijt als voor een gemaskerd bal.

Wat wenst gij van ons?

Zwarte Betsy nam de sigarettenkoker van Brand, zette zich in een fauteuil en stak een sigaret op.

— Wij hebben nog een kleine rekening van uit Londen te vereffenen, Mr Raffles, zo begon zij, en daarom was ik zo vrij, dit costuum te kiezen, om ongestoord bij u binnen te kunnen komen.

Een ongelukkig toeval... wat sigarettenas... haalde een streep door mijn rekening.

— Dat is jammer, zei Raffles spottend, zulke ongelukkige toevallen zijn het, die mij tot dusverre tegen mijn vijanden hebben beschermd.

Maar ik zou u toch wel hebben gevonden, wat denkt gij, dat ik zo dwaas zou zijn om mij ter ruste te begeven zonder eerst mijn kamers doorzocht te hebben?

Hoe denkt gij u nu het verdere verloop van de zaak?

— Dat weet gij het beste, antwoordde Betsy, ik heb geld nodig, veel geld en daar gij er overvloed van hebt, zal het u gemakkelijk vallen, aan mijn wensen te voldoen.

— Ik denk er niet aan, antwoordde Raffles, ik dacht, dat gij mij op dat punt wel hadt leren kennen.

Charles, bel eens even.

— Wat wilt gij doen? riep Betsy opspringend uit.

— Ik zal doen wat gewoonlijk met inbrekers gebeurt. Ik zal u laten arresteren.

Zwarte Betsy barstte in een spottend lachen uit.

— Gij vergat u, Mr Raffles. Gij vergeet, wie gij zijt.

— O neen, antwoordde Raffles, ik

weet heel goed wie ik ben.

Zwarte Betsy balde de vuisten.

— Goed, bel dan. Het zal mij veel genoeg doen de politie te kunnen meedelen, dat de vermeende kamerheer van de koning van Barbarije, niemand anders is dan John Raffles, alias Lord Edward Lister.

Men zal mij geloven, als ik zeg, dat ik hier ben binnengeslopen om uw identiteit vast te stellen.

— Alright, antwoordde Raffles, die proef zullen wij eens nemen.

Hij ging zelf naar de bel, die naast de deur was aangebracht en drukte op de knop.

Een rilling liep langs het lichaam van zwarte Betsy.

Zij had niet gedacht, dat de Grote Onbekende zijn bedreiging werkelijk zou uitvoeren.

Raffles was bij het raam gaan staan om een sigaret te roken.

Met een spottend glimlachje keek hij naar de avonturierster, toen hij hoorde, hoe in de gangen van het hotel beweging ontstond.

Weldra werd er op de deur geklopt.

Mr Smithson en de oberkelner traden binnen.

Verschrikt deinsden zij terug, toen zij de gedaante in zwart tricot zagen.

Eerst dachten zij aan een spook.

Daarop trad Raffles op Mr Smithson toe en zei:

— Deze avonturierster is mijn vertrek binnen geslopen om mij te bestelen. Door een gelukkig toeval ontdekten wij haar. Ik verzoek u, de politie op te bellen.

— Wacht maar, siste zwarte Betsy, dat zal je berouwen.

Het volgende ogenblik sprong ze als een kat op de bij de deur staande directeur toe, stiet hem weg en wilde vluchten.

Maar Raffles was vlugger dan zij.

Hij had een dergelijke poging reeds voorzien en voor zij de deur had bereikt, had hij haar gegrepen en in de kamer teruggeleid.

Mr Smithson, die een flinke por had gehad van de bedriegster, raasde en tierde en gaf de oberkelner bevel, de poli-

tie van het geval in kennis te stellen.

In de vestibule van het hotel was altijd een detective aanwezig en deze bevond zich een paar seconden later reeds in de kamer.

De oberkelner, die zijn liefde voor zwarte Betsy voelde verdwijnen, deelde deze beambte onmiddellijk mee, hoe de geschiedenis zich had toegedragen.

Toen hij binnentrad, riep zwarte Betsy:

— Goed dat gij komt, gij kunt een mooie vangst doen.

— Zeker, mademoiselle, antwoordde de detective, ik zoek reeds wekenlang naar de dievegge, die hier gouden voorwerpen en andere waardevolle zaken van de gasten heeft gestolen. Nu heb ik haar eindelijk.

— Gij vergist u, riep Betsy uit. Ik ben het niet, maar die man daar, die mij in het verderf wil storten.

Weet gij wie daar staat, heren?

Enige ogenblikken zwegen allen, terwijl aller blikken op Raffles gevestigd waren.

Zonder zelfs met de ogen te knippen en met een ironisch glimlachje om de mond, stond Lord Lister zijn sigaret te roken.

— Daar staat Raffles, vervolgde Betsy, de man, die overal gezocht wordt. Ik sloop deze kamer binnen met het doel, hem te ontmaskeren. Arresteer hem.

Mr Smithson hijgde naar adem.

— Dat is dan toch de grootst mogelijke onbeschaamdheid, riep hij uit.

Daar durft die brutale meid, die gemene dievegge, Zijne Excellentie verdacht te maken. Zij is stapelgek.

— Stapelgek, herhaalde de oberkelner. Een paar dagen geleden vond ik in haar kamer een gouden armband, met robijnen bezet, die lady Walton ontstolen is geworden.

— Dat is een leugen, verdedigde Betsy zich.

— Wat? riep de oberkelner. Wil je soms vertellen, dat ik lieg? De duivel moge je halen.

— Jullie zijn allemaal stapelgek, riep

zwarte Betsy uit, absoluut stapelgek. Bekommer je niet om mij, maar arresteer die man daar; hij is Raffles.

Nu verloor ook de detective zijn geduld.

Woedend greep hij de arm van de bedriegster en beval:

— Zwijg en houd je verdachtmakingen voor je. Het helpt je niet. Wij hebben je eindelijk op heterdaad betrapt. Vooruit.

Betsy begreep, dat Lord Lister haar voor het ogenblik de baas was geweest. Zij hoopte nu nog alleen op de uitwerking van haar telegram.

— Houd mij niet zo stijf vast, vroeg zij de detective, ik zal u wel volgen.

De vingers van de detective lieten de arm wat lossen. Nauwelijks bemerkte zij dit, of zonder zich een ogenblik te bedenken rukte zij zich los, snelde, voor haar iemand het kon beletten, naar het balkon en sprong in de tuin.

Toen Mr Smithson, de detective en Raffles, evenals de anderen, buiten kwamen, was er niets meer te ontdekken van de vluchtelingen. Het was stikdonker en men kon bijna geen hand voor ogen zien.

Zonder zich te bezeren was Betsy van het enige meters hoge balkon op de zachte aarde van de tuin gesprongen en onder begunstiging van de duisternis gevlucht.

Met een betuiging van grote spijt over het voorgevallene, verontschuldigde Mr Smithson zich en verliet met de oberkelner en de detective de kamer.

Zwarte Betsy echter had een grote omweg gemaakt en was toen naar het hotel teruggekeerd; in het sousterrain bevond zich de kamer van haar medeplichtige. Daar stond een gepakte koffer voor haar klaar en terwijl zij haar vriend van de mislukte poging vertelde, trok zij, zonder zich voor Jean te generen, haar tricot uit, kleepte zich snel aan, verliet met hem door een zijdeur ongezien het hotel en haastte zich naar een hun bekende koppelaarster om zich daar te verbergen.

HOOFDSTUK VI

DE MISLUKTE INBRAAK

Het was een vieze en slordige woning, die moeder La Fleur in een donker, afgelegen steegje in de nabijheid van de haven bewoonde.

Alleen matrozen en enige bedienden van hotels kwamen bij haar, om tot in de ochtend te dobbelen en te spelen, om van andere zaken te zwijgen.

Madame La Fleur, een oude, afgeleefd demi-mondaine, zat in een versleten lila zijden japon, een laatste souvenir aan haar Parijse glansperiode, achter het met flessen gevulde buffet en maakte voor haar gasten de dranken gereed.

Zij was walgelijk vet en het kostte haar moeite zich te bewegen.

Haar gerimpeld, verflenst gelaat vertoonde een beminnelijk lachje, toen Betsy binnenkwam.

Zij kenden elkaar goed, nog uit de Parijse dagen, toen Betsy geruime tijd bij Madame La Fleur had gewoond.

— Bonsoir, bonsoir, schatje, riep zij, toen Betsy naar het buffet toekwam, ik vind het lief, dat je je weer eens laat zien. Hoe kom je zo uit de lucht gevallen?

— Ik moet je dadelijk spreken, moeder, antwoordde het meisje, er is haast bij hetgeen ik u heb te vertellen.

Met moeite stond Madame La Fleur op en ging naar een met rood fluwelen gordijnen beklede deur naast het buffet, die toegang gaf tot de chambres séparées.

Betsy volgde haar en weldra bevonden zij zich in een boudoir, dat met allerlei goedkope prullen was gevuld. Madame La Fleur nam plaats op de rood-beklede divan en koelde haar verhit gelaat af met haar zakdoek.

— Dus liefje, je hebt mij gewichtige mededelingen te doen? begon zij en nodigde Betsy met een handbeweging uit om plaats te nemen.

Betsy nam in een wrak verguld stoeltje plaats en zei:

— Een gekke geschiedenis, moeder.

Ik ben op jacht geweest naar Raffles.

Madame La Fleur hield haar hand als een schelp achter haar oor alsof ze slecht verstond en zei:

— Naar wie?

— Naar Raffles, herhaalde Betsy.

De grootste verbazing stond op het gelaat der oude koppelaarster te lezen.

— Raffles? Maar wat heb je met de man te maken. Je bent toch geen speurhond van de politie?

Betsy stampte met haar voet op de vloer.

— Zie ik er naar zo iemand uit? riep zij uit. Ik ben blij, als ik niets met de politie te maken heb. De duivel moge Raffles halen en de politie er bij.

Betsy's ogen fonkelden van haat, toen zij er aan dacht, hoe zij nauwelijks aan hem ontkomen was.

— Ik had iets met hem voor en hij leverde mij over aan de politie.

— Waar? vroeg de vette vrouw.

— Hier in Oostende, een uur geleden, in hotel Continental, waar ik met mijn vriend Jean, je kent hem, in Parijs heet hij: de val...

Madame La Fleur knikte.

— Ik herinner mij hem. Maar wat doen jullie in hotel Continental?

— Wij zijn daar in betrekking, luidde het antwoord.

— Aha, zei Madame La Fleur glimlachend, jij behoort tot de bende der diamant-liefhebbers en plundert de gasten in de internationale hotels.

— Ik zie, dat je op de hoogte bent, moeder. Vanavond arriveerde in het hotel een kamerheer van de koning van Barbarije.

— Prachtig, riep Madame La Fleur uit; sinds wanneer heeft de koning van Barbarije zoveel geld om zich de weelde van een kamerheer te kunnen veroorloven?

— Praat geen onzin, zei Betsy, hij is geen kamerheer, maar ik herkende direct Raffles in hem.

— Verdraaid. Hij is dus hier? vroeg de oude vrouw. En maakt hij het jelui moeilijk?

— Hij hindert ons, luidde het antwoord, en wilde, zoals ik u vertelde, mij laten arresteren.

En nu heb ik uw hulp nodig, moeder. Die man heeft geld. Meer geld dan iemand anders. Gij kunt meedoen in deze zaak. Bezorg mij een paar flinke jongens, die de duivel in het lijf hebben en voor niets terugdeinsen, en dat nog hedenacht. Want morgen is de vogel mischien gevlogen.

— Wil je Raffles overvallen? vroeg het dikke mens.

— Ja, dat wil ik, en hem voor eeuwig doen zwijgen. Ik haat hem als de pest, zei Betsy met de tanden op elkaar.

Madame La Fleur dacht een paar seconden na en zei toen:

— Het treft net goed. Ik houd op het ogenblik twee veroordeelden in mijn huis verborgen, die uit Frans Guyana zijn gevluht en die op een gelegenheid wachten, welke hun zoveel geld opbrengt dat zij naar New York kunnen gaan. Die twee zullen voor dit zaakje zeer geschikt zijn. Ik zal hen roepen.

Zij drukte op de knop van een geheime elektrische leiding en enige ogenblikken later trad een jong meisje, dat zeer opvallend gekleed en op afschuwelijke wijze geschminkt was, de kamer binnen.

— Dat is Babette, zei Madame La Fleur tot Betsy. Beiden gaven elkaar een hand met het vertrouwelijke glimlachje der demi-mondaines.

— Wat moet ik doen, moeder? vroeg het meisje.

— Roep Filou en Bouton hier.

Het meisje ging heen om aan deze opdracht te voldoen.

— Het zijn jongens van goede Franse families, vertelde Madame La Fleur, zij hadden te veel geld voor hun vriendinnen nodig en om dat te krijgen, haalden zij de domheid uit, een gierige woekeraar, een zekere Monsieur Piquard, een paar jaar te vroeg naar de duivel te helpen. Daarvoor kregen zij twintig jaar dwangarbeid.

De deur ging open en twee jonge, fors gebouwde mannen kwamen, met een sigaret in de mond, binnen.

Betsy bekeek met welgevallen de knappe, frisse gezichten met de goed verzorgde knevels en schitterende ogen.

— Er is werk voor jullie, riep Madame La Fleur uit. Jullie kunt vannacht in één slag rijk worden. Heb je er lust in?

Het tweetal begon te lachen en Bouton, de oudste, antwoordde:

— Wij hebben een best leven bij je, moeder, maar als je wekenlang geen frisse lucht inademt, verlang je naar de kolonie terug.

— Morgenochtend kunnen jullie op weg naar New York zijn, luidde het antwoord, en zoveel frisse lucht happen als je maar wilt. Het komt er alleen op aan, of jullie je als mannen weet te gedragen en datgene doet, wat dit kleine schatje jullie zal verzoeken.

— Ik wil alles doen om hier vandaan te komen, zei Bouton, en mijn vriend eveneens. Moet er iemand om zeep worden gebracht, of is dat niet nodig?

— Je zult toch zeker niet terugdeinsen voor een flinke messteek? vroeg Betsy, of ben je zulk werk niet gewend?

Bouton begon weer te lachen.

— Wij zijn daar nu niet meer bang voor. Wij zijn tot je dienst, klein schatje.

— Goed. Ga dan mee en volg mij.

— Waarheen? vroeg Bouton.

— Naar Hotel Continental, antwoordde Betsy, een vriend van mij wacht ons daar. Alles is voorbereid. Over een uur kunnen wij terug zijn en de winst hier delen.

John Raffles lag rustig te slapen. De reis had hem vermoeid en onbezorgd, alsof hij zich in zijn eigen huis bevond, had hij zich ter ruste begeven.

Hij dacht niet meer aan een overrompeling, nu zwarte Betsy was gevluht.

Door een klein lampje op het nachtafzeltje viel een zacht licht op zijn bed.

Het was een vredig beeld en het leek

wel, alsof Raffles zo vast sliep, dat zelfs een kanonschot hem niet wakker had kunnen krijgen. Dit was echter niet het geval, want Raffles sliep altijd, om zijn eigen uitdrukking te gebruiken, een hazenslaapje, dat wil zeggen met half geloken ogen.

Plotseling klonk een korte, droge tik; het was een geluid, alsof men een kiezelsteentje tegen het venster wierp. Het was slechts kort en nauwelijks hoorbaar, maar toch voldoende geweest, om Raffles te doen ontwaken.

Men moet echter niet denken, dat hij, door het geluid zo plotseling gewekt, zou opspringen, om te kijken, wie of wat het veroorzaakt had. Integendeel, hij bewoog zich niet, maar deed eerst één, vervolgens het tweede oog geheel open. Zo bleef hij kalm liggen en zag, dat alles in de kamer rustig was. Het geluid had dus van buiten moeten komen. Voorlopig dus nog geen gevaar, dacht hij en sloot de ogen weer half. Alle zenuwen en spieren waren echter gespannen.

Het bleef een paar minuten rustig, toen hoorde hij een zacht gestommel, alsof er iemand tegen de buitenmuur opklom.

Nog bleef hij kalm liggen en sloot nu de ogen geheel en al.

Plotseling verscheen er een gelaat voor het venster. Het was van een man, een soort apache, knap, donker met een donkere knevel. De schitterende ogen keken even in de kamer rond en de man, die hij zocht, rustig ziende slapen, klom hij nog iets hoger op de touwladder, die hij, door deze omhoog te werpen, tegen het venster, met een ijzeren haak in het kozijn had doen grijpen. Dat was de korte droge tik geweest, die Raffles had doen ontwaken.

Bouton, die op de touwladder stond, keek nog even naar de slapende Raffles en ziende, dat deze rustig bleef liggen, wenkte hij naar beneden, ten teken dat alles veilig was en begon nu de ruit met zeep in te smeren.

Toen er een dikke laag op de ruit zat, drukte hij zijn linkerhand vast in de massa, sneed met een diamant een vier-

kant in de ruit, gaf er toen een tik tegen en... hield het uitgesneden stuk glas in de hand.

Toen hij zo ver was, wierp hij een blik op de slapende Raffles, maar wieschetst zijn verwondering, toen hij het bed ledig zag.

Raffles was, gebruik makend van de aandacht, die de man aan zijn werk besteedde, ongezien uit zijn bed gewipt en langs de vloer kruipend, het venster genaderd. Hij lag er nu vlak onder en, door de lambrisering, onzichtbaar voor de inbreker.

Ineens stond hij echter op en bevond zich nu van aangezicht tot aangezicht met de boef, die zo schrok van deze plotselinge verschijning, dat hij zijn gewone tegenwoordigheid van geest verloor, zijn handen losliet, en achterover van de touwladder af, naar beneden viel.

Hij kwam ongelukkig terecht. Met een doffe smak kwam zijn schedel tegen een hardstenen stoeprand terecht en bleef, zonder zelfs één kik te geven, bewegingloos liggen.

Dit alles was zo snel in zijn werk gegaan, dat de anderen in de tuin geen tijd hadden gehad, te vluchten. Terwijl Filou zich over het lichaam van zijn makker boog, keek zwarte Betsy omhoog en ontwaarde het glimlachende gelaat van Raffles voor het flauw verlichte venster.

Die plotselinge verschijning verraste haar, zodanig, dat zij, zonder zich één ogenblik te bedenken en zonder op Filou te wachten, haar rokken bij elkaar nam en zo snel haar benen haar wilden dragen, wegsnelde.

Filou schudde het zware lichaam van zijn kameraad zacht heen en weer. Hij dacht niet anders dan dat de sterke kerel bewusteloos zou zijn en aanstonds weer zou bijkomen, maar plotseling vloeide er een bloedstroom uit zijn mond. Het was alsof er een zenuwtrekking door het zware lichaam voer en Filou zag, dat zijn kameraad dood was.

Op enige afstand van hem zong een

nachtegaal. Misschien was het lied van de vogel het laatste wat Bouton in zijn leven had gehoord.

Betsy had het einde van 't drama niet afgewacht, maar was naar Madame La Fleur terug gegaan.

Enige minuten later verliet ook Filou het lijk van zijn vriend.

Stil en bleek bleef dit op het grasperk liggen.

De nachtegaal echter zong zijn lied in de nachtelijke stilte, de stralen der maan verlichtten bomen en struiken, alsof de nachtelijke stilte door geen menselijke hartstochten ontviid was geworden.

HOOFDSTUK VII

EEN SOIREE EN EEN SEANCE BIJ Mr PIEK

Reeds vroeg in de ochtend, kort nadat de zon was opgegaan, ontmoette Raffles Mr Piek, om volgens afspraak op diens jacht een ochtend rondvaart te maken.

Het was verrukkelijk weer, toen Lord Lister en zijn vriend Brand met Mr Piek in gemakkelijke stoelen op het dek zaten.

Plotseling zei Raffles, schijnbaar nogal schertsend:

— Ik zou wel lust hebben, het Kanaal over te steken en in Londen te dineren. Hoeveel tijd hebt gij voor de overtocht nodig, Mr Piek?

— Wij kunnen met deze wind in zes uur over zijn, luidde het antwoord.

— All right, zei Raffles, toon mij eens, of uw zeiljacht dat kunststuk werkelijk ten uitvoer kan brengen en laten wij in Londen dineren.

— Het zal mij een eer zijn, Excellentie, u in mijn huis te mogen ontvangen, zei Piek.

Gij hebt mij reeds enige dagen geleden beloofd, mij te zullen bezoeken. Ik zou, evenals mijn vrouw zeer gelukkig zijn, u bij ons te mogen ontvangen.

Mr Piek kon onmogelijk vermoeden,

dat deze zeiltocht over het Kanaal naar Londen een goed doordacht plan van Raffles was.

Toen deze 's nachts gezien had wat zich in de tuin van het hotel vlak onder zijn venster afspeelde, had hij begrepen, waaraan hij eerst niet gedacht had, namelijk, dat die kleine, zwarte Betsy een gevaarlijke vrouw was met meer ondernemingsgeest, dan hij in een vrouw zou hebben durven veronderstellen.

Om de gasten van het hotel niet wakker te maken, had hij geen alarm gemaakt, maar was, toen hij Betsy had zien vluchten en even daarna ook de tweede inbreker, kalm weer naar bed gegaan, natuurlijk na de nodige voorzorgsmaatregelen te hebben genomen, dat men hem weer niet in de nacht zou kunnen overvallen.

Hij had echter de slaap niet kunnen vatten, zodat hij, op zijn bed liggend, ging denken aan de mogelijkheid van een telegram van Betsy aan Scotland Yard.

Hoe langer hij er over dacht, hoe duidelijker het hem werd, dat hij nu toch werkelijk ernstig gevaar liep door hoofd-

inspecteur Baxter en zijn ondergeschikten van Scotland Yard te worden overvallen, zodat hij op een middel peinsde, om zo snel mogelijk uit Oostende te vluchten, zonder een spoor achter te laten.

Terwijl hij nu op het zeiljacht van Mr Piek naar de zachtgolvende zee en het blauwe uitspansel keek, was hij op de inval gekomen, niet naar het hotel terug te keren, maar naar Londen te gaan.

Hij had het slim aangelegd en Piek, die niets liever wilde dan het de Kamerheer van de koning van Barbarije naar de zin te maken met het oog op nog meerdere decoraties, had onmiddellijk toegestemd, zonder ook maar de geringste argwaan te koesteren.

Raffles slenterde naar het kompas en zag met genoegen, dat nu regelrecht naar Engeland koers werd gezet.

Daar de gewone Kanaal-route werd gevolgd, die ook door passagiersboten tussen Engeland en België werd afgelegd, hield Raffles een oogje in het zeil en werkelijk het duurde niet lang of de vroege Engelse Kanaalboot op België, passeerde hen op geringe afstand.

Raffles leende de sterke verrekijker van zijn gastheer en meende werkelijk aan dek een paar heren te zien staan, waarvan er een bijzonder veel weg had van de Engelse hoofdinspecteur van politie van Scotland Yard. Het kon echter ook verbeelding zijn.

Hij had zich echter niet vergist.

Baxter was met enige zijner beampten, toen hij het telegram van Zwarte Betsy had ontvangen, dadelijk vertrokken en aan boord van de stoomboot passeerde hij op enige afstand het plezierjacht.

Voor de Grote Onbekende in de ochtend het hotel had verlaten, had hij Mr Smithson een brief gegeven met de volgende woorden:

Ik verwacht met de ochtendboot enige heren uit Londen, onder wie een zeer goed vriend van mij, een zekere Mr Baxter. Wees zo goed, hem deze brief te overhandigen met verzoek, op mijn terugkomst te willen wachten.

Toen de hoofdinspecteur met inspecteur Sullivan en twee detectives de vestibule van het hotel binnenkwamen en naar de directeur vroeg, kwam Mr. Smithson hem reeds tegemoet en informeerde naar zijn wensen.

— Is hier een zekere graaf Von Leutomis in gezelschap van een andere heer, afgestapt? vroeg Baxter met een gewichtig gezicht.

Mr Smithson antwoordde:

— Ja, heb ik de eer, met Mr Baxter uit Londen te spreken?

— Kent gij mij? vroeg de hoofdinspecteur op verbaasde toon.

Mr Smithson maakte een buiging en zei:

— Ik heb niet de eer u persoonlijk te kennen, maar Zijne Excellentie, de graaf Von Leutomis, deelde mij mede, dat gij een goede kennis van hem zijt.

— Een bijzonder goede kennis zelfs, knikte Sullivan, zodat Baxter hem woevend aankeek.

— Houd uw opmerkingen voor u, Sullivan, zei hij.

Mr Smithson begreep niets van deze woorden. En terwijl hij de brief, die Raffles hem had gegeven, te voorschijn haalde, zei hij:

— Zijne Excellentie droeg mij op, u dit schrijven te overhandigen en u te verzoeken, op zijn terugkomst te wachten.

Hij gaf de hoofdinspecteur de brief en Sullivan trapte zichzelf op zijn gevoeligste eksterroog, om niet in lachen uit te barsten bij het verzoek de terugkomst van Raffles af te wachten.

Baxter opende het couvert en las:

Waarde hoofdinspecteur,

Ik hoop niet, dat gij er bij dit heerlijke weer spijt van hebt, mijnentwege een pleziertochtje naar Oostende te hebben gemaakt.

Daar gij ongetwijfeld over meer tijd te beschikken hebt dan ik, kunt gij van uw verblijf in Oostende ge-

nieten. Gij kunt u van de dienst afmaken door te zeggen, dat gij op de terugkomst van Raffles hebt moeten wachten. Op deze wijze zult gij onbepaald verlof hebben.

Met vriendelijke groeten en de meeste hoogachting,

JOHN Raffles.

Baxter verkreukelde de brief in zijn vuist en stak deze daarna in zijn zak.

Daarop wendde hij zich tot de hotelier.

— Wanneer hebben de heren het hotel verlaten?

— Reeds heel vroeg, Mr Baxter. Ik geloof, dat de heren van plan waren, een zeiltochtje te maken.

— In hun eigen boot? vroeg Baxter.

— Neen, antwoordde de directeur, een kennis van Zijne Excellentie kwam gisteren met zijn zeiljacht uit Londen en de heren zullen met hem zijn gaan varen.

— Het zal het zeiljacht zijn geweest, meende Sullivan, dat wij van de stoomboot af hebben gezien.

Waarschijnlijk heeft Raffles ons op het dek van de boot door zijn verrekijker wel gezien.

— Zwijg, bulderde de hoofdinspecteur en vroeg de hotelier:

— Kent gij de naam van dat jacht?

— Het spijt mij, antwoordde Smithson schouderophalend, maar mag ik de heren verzoeken, mij te volgen? Zijne Excellentie gaf mij de opdracht, u een ontbijt aan te bieden.

Sullivan begon nu luidkeels te lachen, wat de hoofdinspecteur geheel van streek bracht.

Hij snauwde Mr Smithson toe:

— Wilt gij ons soms voor de gek houden?

— Pardon, antwoordde deze, ik zou niet weten, waarom ik dat zou doen. Ik herhaal slechts het verzoek van Zijne Excellentie.

— Uw Excellentie kan naar de hel

lopen, bulderde Baxter, die man was helemaal geen Excellentie...

Mr Smithson zette plotseling een lang gezicht.

— Geen Excellentie? herhaalde hij.

— Neen, schreeuwde Baxter, dat was Lord Lister, de veelgezochte Raffles.

— Raffles? vroeg Smithson, vergevend van verbazing zijn mond te sluiten.

— Ja, dat was Raffles, klonk het nogmaals op barse toon. Als ik u dat zeg, moet u dat voldoende zijn. Ik ben de hoofdinspecteur van Scotland Yard. En hier is mijn kaartje.

Het gelaat van Smithson werd purperrood.

— Dus heeft Betsy toch gelijk gehad? mompelde hij.

— Welke Betsy? vroeg Baxter.

Nu vertelde Mr Smithson het gebeurde van de laatste nacht en toen hij had uitgesproken, riep Baxter uit:

— Het is ongelooflijk. Zulke idioten.

Hij dacht enige ogenblikken na, nam toen haastig afscheid van de hotelier, die in zak en as zat over de onbetaalde rekening van zijn vermeende Kamerheer en begaf zich naar het telegraafkantoor.

Miss Prince was diezelfde ochtend al voor de vierde keer naar Scotland Yard gegaan om hoofdinspecteur Baxter te spreken.

Niemand wilde of durfde haar mede te delen, waarom de hoofdinspecteur niet aanwezig was.

Het was tegen de middag, toen zij het voor de laatste keer probeerde.

Een der politieagenten overhandigde haar toen een telegram, dat juist voor haar gekomen was.

Haastig opende zij het en las:

Miss Ethel Prince,

Londen,

Tevergeefs voor Raffles naar Oostende gereisd, verneem zoëven van betrouwbare zijde, dat Raffles op het zeiljacht van Mr Piek terug is ge-

keerd naar Londen en zich waarschijnlijk als gast in diens woning bevindt.

Bewaak het huis ten strengste, ik ben tegen de avond in Londen terug.

BAXTER.

— Eindelijk een spoor, jubelde miss Prince. Als Raffles zich werkelijk in het huis van Mr Piek bevindt, dan kan hij mij niet meer ontsnappen.

Toen de gasten van Mr Piek met het zeiljacht in Londen waren aangekomen, hadden zij hem beloofd, tegen zes uur bij hem te komen dineren.

De fabrikant gebruikte de tussentijd om door middel van ijlboden op de fiets zijn vrienden uit te nodigen. Zij moesten allen zien, welke voorname gasten hij had.

Reeds tegen vijf uur hielden voor de villa, die Mr Piek in het Westend bezat, talrijke taxi's en auto's stil en de zalen van het gebouw, dat bijna een paleis genoemd kon worden, vulden zich met gasten.

Even over zessen traden Raffles en Brand binnen.

Als een koning te midden zijner hovelingen zo liep de Grote Onbekende door de rijen der gasten, die zich aan weerszijden hadden opgesteld, waarna hij aan elk der aanwezigen door Mr Piek met al zijn titels werd voorgesteld.

Er bevond zich geen enkele aristocraat onder de gasten; het waren de rijkgeworden bakkers en slaggers van Londen, die met hun vrouwen waren gekomen en die vervuld waren van eerbied jegens de kamerheer van de koning van Barbarije. Zij durfden nauwelijks adem te halen.

Raffles had schik in het geval en glimlachte ironisch, toen hij het eerbiedige gekruip dezer parvenu's om zich heen zag.

Hij verachtte het gehele gezelschap; alleen de vrouw van Mr Piek interesseerde hem omdat zij het tegendeel was van haar omgeving.

Zij paste in het geheel niet in de kring van deze mensen.

Met haar kon hij zich aan tafel aangenaam bezig houden en toen hij inzag, dat ook zij het gezelschap verfoeide, sprak hij met haar af de aanwezigen eens een kool te stoven.

Na het diner begaven de gasten zich naar de wintertuin, waar een orkest muziek ten gehore zou brengen.

Op weg daarheen merkte Raffles plotseling de vrouwelijke Amerikaanse detective op, die van achter een paar grote waaierpalmes op hem loerde.

Zonder zelfs met de ogen te knippen, keek hij haar een paar seconden aan en geen trek op zijn gelaat deed vermoeden, dat hij haar had herkend.

Hij vroeg zich niet af hoe zij er in geslaagd was binnen te komen. Hij begreep, dat daar honderd middeltjes voor bestonden. Van ongemerkt naar binnen sluipen af, tot het omkopen van de bedienden toe.

Hij moest natuurlijk ongemerkt zien te verdwijnen.

Plotseling dacht hij aan zijn afspraak met de gastvrouw en zijn plan was gemaakt.

Het gelukte Raffles, Brand met een paar woorden omtrent het dreigende gevaar in te lichten en hem te zeggen:

— Verlaat onmiddellijk het huis.

Hij zelf bleef koelbloedig te midden der gasten en wachtte de dingen af, die zouden komen.

Het sloeg reeds twaalf uur, en Raffles zag hoe miss Prince onafgebroken met zenuwachtige blik naar de deur keek, waaruit hij begreep, dat zij iemand verwachtte.

Waarschijnlijk zijn vriend, hoofdinspecteur Baxter van Scotland Yard.

Hij haalde nu zijn horloge te voorschijn en zei tot Mrs Piek:

— Het is het uur der geesten, mevrouw, gelooft gij aan spiritisme?

— Neen, zei de dame glimlachend, ik geloof niet aan dergelijke zaken.

— Maar ik wel, mengde zich een dikke, gewezen slagter in het gesprek; wij hadden verleden week enige interessante seances bij de oude professor Landmann.

— Wel, ook ik ben in staat, enige geesten op te roepen, zei Raffles. Wil ik de dames en heren eens kippevel bezorgen?

— Ja, Ja, riepen allen.

— Alright, laten wij dan allen rondom de grote tafel plaats nemen, de handen tegen elkaar leggen en de tafel laten dansen.

— Dat is geen grote kunst, vond de slager. Wij hebben op de laatste seance de geest van Richard II opgeroepen.

— Hebt gij hem gezien? vroeg Mr Piek.

— Ja, antwoordde de slager, hij liep midden door de kamer en was zo dichtbij mij, dat ik hem bijna kon grijpen.

— Wanneer gij geesten wenst te zien, dan kan ik u ook daarmee van dienst zijn, zei Raffles. Gij moet mij echter beloven, geen geluid te maken, opdat gij mijn medium niet stoort.

Miss Ethel Prince zou het liefst dat wat Raffles van plan was, hebben verhinderd.

Zij vermoedde, dat hij iets met haar zelf voorhad, maar begreep niets te kunnen doen, daar zij niet tot de gasten behoorde. Zij had een der bedienden omgekocht en deze had haar in de wintertuin gesmokkeld, onder belofte, dat zij zich stil zou houden.

Raffles draaide nu het licht uit en verzocht de aanwezigen, elkaars handen vast te houden.

Het was zo donker, dat men elkaar niet kon zien.

— Het zal enige minuten duren, zei hij. Wij moeten geduldig afwachten.

Miss Prince had haar revolver in de hand genomen.

Zij vreesde een aanslag op haar leven.

In gespannen verwachting zaten de gasten rondom de tafel te wachten op hetgeen zou gebeuren.

De seconden schenen hun uren te zijn.

Plotseling vernam men in het aangrenzende vertrek een vreemde stem, die zei:

— In deze kamer.

Een ogenblik later snelden twee politiebeambten, die, zoals later bleek Sul-

livan en Baxter waren, de in duisternis gehulde kamer binnen en de verschijning dezer twee personen, alleen verlicht door de lampen van de gang was tamelijk spookachtig en ontlokte sommige der aanwezigen een kreet van angst.

Zij meenden inderdaad geestverschijningen te zien.

Miss Prince kwam nu uit haar schuilhoek te voorschijn en met de uitroep:

— Gelukkig, dat gij eindelijk zijt gekomen, draaide zij het licht op, om zich van Raffles meester te maken.

Verschrikt deinsde zij terug, de stoel, waarop de Grote Onbekende had gezeten was leeg en geen enkel spoor verried meer zijn aanwezigheid.

Inplaats daarvan lag een briefje op tafel, waarop geschreven stond:

Ik heb mij gedematerialiseerd. Veel groeten aan Miss Prince en hoofdinspecteur Baxter.

JOHN RAFFLES.

Een paniek ontstond onder de gasten, toen zij vernamen, wie de vermeende graaf Von Leutomis, de kamerheer van de koning van Barbarije was geweest.

— Maar hij heeft mij toch, in opdracht van de koning van Barbarije een ridderorde opgespeld, zei Mr Piek.

— Laat eens kijken, verzocht hoofdinspecteur Baxter.

Hij bekeek het ordeteken op de borst van Mr Piek en zei:

— Van dat soort kunt gij bij elke winkelier, die nagemaakte ridderorden verkoopt, zoveel krijgen als gij wilt.

— Wat? kermde Mr Piek, en ik heb er duizenden voor betaald.

Alle aanwezigen verdrongen zich om de gastheer, die raasde en tierde en een beroerte nabij scheen.

Hiervan maakte Miss Prince gebruik, om ongezien door de gasten, de kamer

te verlaten, teneinde een inspectietocht door de overige gangen en kamers te maken om te zien of Raffles zich ook ergens kon hebben verstopt. Het was nog maar heel kort geleden, dat zij hem gezien had, zodat hij, volgens haar mening, het huis niet kon hebben verlaten.

Maar Raffles was verdwenen, alsof hij door de grond was gezonken.

In werkelijkheid echter was hij, zodra de kamer in duisternis was gehuld, ongezien door de portière de aangrenzende kamer binnengeslopen, waar hij onhoorbaar een venster had geopend.

Daar men zich op de etage gelijkvloers bevond, was het hem zeer gemakkelijk gevallen, in de tuin te komen.

Hij was daar het hek overgeklommen en vond in het steegje, dat aan de ach-

terzijde van de tuin grensde, Brand op hem wachten.

Een paar haastige schreden brachten de twee vrienden naar de brede straat, waaraan het huis van Mr Piek stond. Raffles stapte in het huis en Brand zette zich achter het stuurrad.

Haast onhoorbaar gleeed de limousine weg, juist toen de straatdeur van het huis openging; de politiebeambten, die naar buiten kwamen, konden een spotachtige buiging in ontvangst nemen van de misdadiger, die zij zochten en die zich op zijn gemak in de kussens van de auto neervlijde.

Toen Raffles thuis kwam was hij het gehele geval alweer vergeten en peinsde hij over nieuwe avonturen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

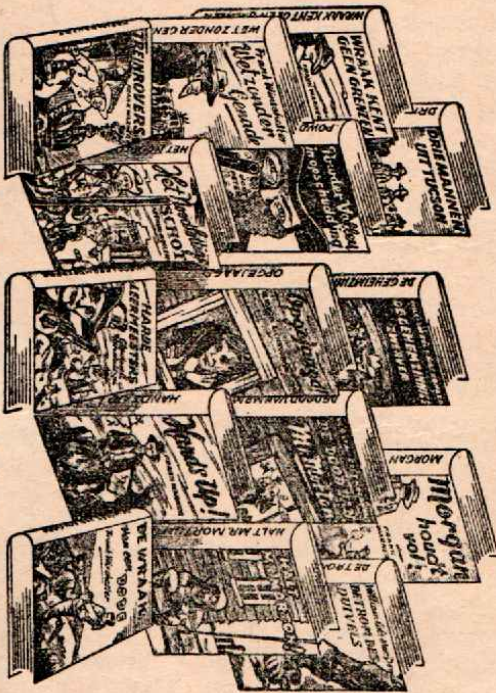
Het noodlot van Prins Tuan

15 nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betalbaar f 5.- of meer
meer f 5.- per maand

1. Trehroovers, door Frank Warner
2. Het Neodlotige schot door Arthur Maclean
3. Harde Leermeesters door Gladwell Richardson
4. Hands Up door Frank Warner
5. De vrak van een Dode } beide door
6. Wet zonder genade } Frank Winchester
7. Powder Valley in opschudding door Peter Field
8. Opslagad door Gladwell Richardson
9. De dood van Mr. Morton } beide door
10. Halt, Mr. Morton } William Colt MacDonald
11. Wraak kent geen grenzen door Frank Warner
12. Drie Mannen uit Tucson door Arthur Maclean
13. De geheimzinnige zwaerver door William Colt MacDonald
14. Morgan houdt vol door Frank Warner
15. De Trom des Dultvels door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88,-50. Nu slechts f 44,-25, desgewenst betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heeden nevenstaande bon in.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44,25 / de 1e termijn van f _____ *
is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
rembourstkosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM: _____

L. L.

ADRES: _____

LEIDSEGRACHT 108 - ADAM-C.

Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007